Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 5 (89) Maaliskuu 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

KOMMUNISTI

№—5(89)
v. 1932. Maaliskuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-1.

K. ROVIO

Sosialistisen rakennustyön nopea vauhti Karjalassa ja puoluejärjestön tehtävät

VIIME tammikuun 15—20 p:nä pidettiin Petroskoissa II yleiskarjalainen puoluekonferenssi, jossa todettiin puoluejärjestön kuluneena toimintakautena saavuttamat tulokset sosialistisen rakennustyön lujittamiseksi ja laajentamiseksi Karjalassa, arvosteltiin toiminnassa esiintyneitä puutteita ja heikkouksia sekä arvioitiin puolueen yleisen päälinjan mukaisesti puoluejärjestön edessäolevia tehtäviä Karjalassa.

Viimeksipidetystä X konferenssista oli kulunut 1 vuosi ja 8 kuukautta, mutta tästä lyhyestä ajasta huolimatta on sosialistinen rakennustyö Karjalassa kasvanut ja laajentunut erittäin huomattavasti kaikilla aloilla.

Tätä nopeata ja laajaa kasvua voidaan valaista muutamilla numeroilla: pääomasijoitukset olivat v. 1929 22,3 milj. rpl., 1930 — 48,8 ja 1931 — 74,5 milj. rpl. Kansantalouden kokonaistuotanto kasvoi 119,9 milj. ruplasta v. 1929 173 milj. ruplaan, v. 1931. Budjetti kasvoi seuraavasti: v. 1928/29 — 11,6 milj. rpl., 1929/30 — 42,6 ja v. 1931 — 56,7 milj. rpl. Tasavallan jokaista asukasta kohden käytettiin budjetti varoja vastaavana aikana 43 rpl. 55 kop. 149 rpl. 86 kop. ja 187 rpl. 16 kop.

Nopeasti ja valtavasti paisuva rakennustyö Karjalassa on aiheuttanut luonnollisesti nopean palkkatyövoiman kasvun ja on työläisten lukumäärä kasvanut viimeisenä kolmena vuotena seuraavasti: 28/29 — 51,411, v. 29/30 — 76,903 ja v. 1931 — 92,874. Rakennustyömme kasvun onkin aiheuttanut, että Karjalassa ei ole ollut työttömyyttä lähes kolmeen vuoteen, vaan päinvastoin erittäin tuntuva työvoiman puute. Tämä ei olekaan ihme, sillä Karjalalla on suoritettavanaan paljon suurempia tehtäviä kuin sillä on omaa paikallista työvoimaa. Kun nämä tehtävät tulevat mittasuhteiltaan yhä kasvamaan ja sitä paitsi vielä tulee uusia tehtäviä ja on luotava aivan uusia aloja taloudessamme, asettaa se erittäin teränä kysymyksen työvoiman lisäämisestä ja ennenkaikkea vakinaisen työvoiman säännöllisestä lisäämisestä, jotta voitaisiin suorittaa vuosittain yhä suurenevat tehtävät. Tätä siirtolaisten värväämistä Karjalaan onkin viimeisen vuoden aikana järjestetty ja voimistutettu ja on se ruvennut tuottamaan tuloksia. Mutta sen voimistuttaminen ja laajentaminen entisestään on tärkeimpiä tehtäviämme.

Erittäin nopeata oli sosialistinen rakennustyön vauhti maataloudessa, varsinkin maatalouden kollektivisointiliike, joka vyöryi valtavana joukkoliikkeenä temmaten mu-

kaansa kymmentuhantiset talonpoikaisjoukot ja merkitsi maataloutemme sosialistisen uudestirakentamisen voittoa. Talonpoikaistalouksien kollektivisoiminen kohosi 13 % 1/XI—1931 — 58,9 prosenttiin 1/1 —32. Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen kylvöala Karjalassa tulee t.v. kevätkylvön aikana käsittämään 75 % koko kylvöalasta. Tässä on huomautettava, että kylvöala on vuosi vuodelta säännöllisesti kasvanut. V. 1930 se oli 56,980 ha eli 1,3 % suurempi v. 1929 verraten ja v. 1931 57.700 ha, eli 1,3 suurempi v. 1930 verraten.

Kollektivisoinnin saavuttama menestys on sitä paitsi tehnyt mahdolliseksi menestyksellisesti toteuttaa kulakkien luokkana likvidoimista ja muuttanut kollektivistitalonpojan puolueemme ja neuvostovallan parhaimmaksi tueksi sekä keskeisimmäksi henkilöksi maataloudessa.

Kollektiivitalouksien kasvua Karjalassa v. 1931 kuluessa kuvaavat valaisevasti seuraavat numerot:

	kollekt. talouksia	niissä talonp. talouksia	%
1/I 1930	130	5353	13,1
1/I 1931	173	5784	14
1/III "	229	7435	18
1/V "	426	13672	33,1
1/VII "	519	17314	41,9
31/XII "	675	24373	58,7

Kollektivisoimisen saavuttama laajuus Karjalassa on tosiaankin valtava, se on ylittänyt kaikki rohkeimmatkin toiveet, mutta samalla se on muuttunut mitä tärkeimmäksi työksi tällä kertaa. Ellei nopeasti ja tehokkaasti pystytä kollektiivitalouksia lujittamaan järjestöllisesti ja taloudellisesti, saattaa syntyä hyvinkin vakavia "sairausilmiöitä", nopean kasvun aina tavallisesti mukanaan tuomia ja synnyttämiä kasvun vaikeuksia.

Tämän huomaa heti kun katselee kollektivisoimisen saavuttamaa nykyistä tasoa piirittäin. Numerot osottavat seuraavaa:

Piiri	Kollektivisoimisen % 1/I—31	Kollektivisoimisen % 1/I—32	Kollektivisoituja talonp. talouksia 1/I—31	Kollektivisoituja talonp. talouksia 1/I—32
Uhtuan	29,8	74,6	484	1285
Kiestingin	27,3	68,2	241	666
Rukajärven	9,2	58,7	39	302
Repolan	10,1	74,1	23	261
Petrovskin	18,6	66,3	356	1380
Prääsän	9,9	79,7	422	3359
Aunuksen	14,9	59,4	830	3215
Soltjärven	19.9	58,8	358	1071
Seesjärven	6,0	39,3	30	386
Tunkuan	9,9	51,3	90	480
Kontupohjan	14,4	50,3	358	1327
Karhumäen	11,5	68,7	328	1348
Petroskoin	7,0	47,1	195	1344
Äänisontakainen	14,3	44,4	773	2369
Puutosin	5,9	46,1	323	2300
Sorokan	7,4	58,6	161	1573
Kemin	36,2	86,4	277	652
Louhen	7,1	83,3	24	423
Kantalahden	60,0	81,0	472	632

Useat piirit ovat jo tosiasiallisesti päässeet kauttaaltaan kollektivisoimisen asteelle ja useat ovat aivan lähellä sitä. Tehokas ja hellittämätön työskentely kollektiivitalouksien lujittamiseksi järjestöllisesti ja 'taloudellisesti tekee mahdolliseksi Karjalassa jo tämän vuoden kuluessa siirtymisen kauttaaltaan kollektivisoimiseen ja kulakkien lopulliseen luokkana likvidoimiseen.

Jos siirrymme tarkastelemaan kulttuurirakennustyön kasvua kuluneella kaudella, niin on merkittävä ennenkaikkea tavattoman voimakas nousu varsinkin koulualalla. Yleistä koulupakkoa on toteutettu varsin menestyksellisesti, kuten seuraava taulukko valaisevasti osottaa:

Vuosi	Kouluja kaikkiaan	Niistä karjalaisissa piireissä		Oppilaita kaikkiaan	Niistä kansall.	% kouluikäisiä koulussa	
			Suomenkielisiä			kaikkiaan	kansall.
1916/17	389			11465	—	47,2	—
1921	402			19962	—	51,6	—
1924	326			13182	—	—	—
1925	346			15950	—	65,2	—
1926	372	209	63	16436	7101	6,47	—
1927	405	222	95	17478	—	67,8	—
1928	417	228	116	18879	8596	73	76,3
1929	433	240	140	19810	9087	79,1	80
1930	448	250	180	21606	10039	80	82
1931	489	270	256	31083	12000	99,4	99,6
1/I 32	510	278	278	37338	14900	99,5	99,7

Tästä taulukosta näemme nopean kouluverkon kasvun, mutta varsinkin viime vuodesta lähtien on tapahtunut kerrassaan ratkaiseva käänne: koulut ovat vetäneet opiskeluun melkein kaikki 8—10 ikävuotiset. Syksystä 1931 on koulupakkoa ulotettu 8—11 ikävuotisiin ja onkin niistä vuoden lopulla jo 98,6 % sijoitettu kouluihin. Täydellisen koulupakon toteuttaminen ja laajentaminen ei enää kohtaa kovinkaan suuria vaikeuksia. Lähitehtäviä on 7-vuotiseen pakolliseen opetukseen siirtyminen. Luonnollisesti koulutyön laatu näin tavattoman nopean kasvun aikana antaa paljonkin toivomisen varaa ja laadun parantaminen koulutyössä on ehdottomasti tärkeimpiä tehtäviä Karjalassa.

Toinen tärkeä saavutus on karjalaisissa piireissä toimivien koulujen karjalaistuttaminen, suomenkieliseen opetukseen siirtyminen. Tämä paljon vaikeuksia kohdannut työ on nyt saatu pääpiirteissään suoritetuksi mutta laatua on tietenkin pyrittävä kohottamaan. Tällä alalla on neuvostovalta tosiaankin suorittanut historiallisen tehtävän — ensi kerran karjalainen väestö on tilaisuudessa sataprosenttisesti opiskelemaan omalla kielellään. Tämä tärkeä historiallinen tehtävä saatettiin loppuun juuri viime vuoden kuluessa ja siten lujitettiin kansallisen kulttuurin kehitystä ja kasvua Karjalassa.

Myöskin korkeampityyppisten koulujen verkko on huomattavasti kasvanut. Kun 1/1 31 oli 33

koulua ja 4320 oppilasta, niin 1/1 32 oli jo 56 koulua ja 7272 oppilasta. Samoin on kasvanut teknikumien luku ja oppilasmäärä.

Koulutyön kasvu ja laajentaminen Karjalassa on tehnyt mahdolliseksi ryhtyä luomaan omia korkeakouluja. V. 1931 avattiin Karjalassa pedagooginen instituutti, joka valmistaa yliopistokouluutuksen saaneita opettajakaadereita. Maaliskuun 10 p:nä on suunniteltu avattavaksi Karjalan kommunistinen yliopisto sekä myöhemmin tänä vuonna vielä kaksi korkeakoulua: metsä- ja maatalous-instituutit.

Jos tarkastelemme muita kulttuurityön aloja, niin näemme samaa voimakasta nousua ja kasvua. Suomenkielisen kirjallisuuden kustantaminen on kasvanut varsin huomattavasti. Sanomalehdistön verkko niinikään. Ei mene kovinkaan pitkää aikaa, kun jokaisella piirillä tulee olemaan oma painettu sanomalehtensä.

Erikoisen suurta huomiota kiinnitettiin kaaderien valmistamiseen ja kouluuttamiseen, koska sosialistisen rakennustyön valtava paisuminen on synnyttänyt tavattoman terävän kaaderien puutteen kaikilla aloilla. Kurssitoiminnan avulla kouluutettiin hallinnollis-taloudellisia ja neuvostokaadereita v. 1930 — 5.080 ja v. 1931 — 9.381 henkeä. Teknikumeihin ja korkeakouluihin on komennettu v. 1929/30 — 2107, v. 1930/31 — 3,090 ja v. 1931/32 — 3.786 henkeä.

Vaikkakin kaaderien valmistuksessa on päästy eteenpäin, tuntuu niiden puute yhäkin kipeästi, sillä rakennustyömme on kasvanut ja näyttää vielä kasvavan paljon nopeammin.

Juuri kuluneella toimintakaudella on rakennustyö Karjalassa saavuttanut erinomaisen suuren laajuuden senjälkeen, kun on pantu alulle useita laajakantoisia rakennusyrityksiä. Mainittakoon niistä muutamia. Vuosi sitten aloitettiin Nivajoen sähköaseman rakennustyöt ja pitäisi sen tulla käyntikuntoon tv. loppuun mennessä. Tämän aseman voimakkuus tulee olemaan 60 tuh. kilowattia. Paitsi tätä asemaa tullaan Nivajoelle rakentamaan vielä kaksi asemaa, joten koko Nivajoen energia muutetaan sähköksi, jota tullaan saamaan yhteensä lähes 200 tuh. kw.

Sähköaseman rakennustyöt ovat vuoden sisällä nostaneet aution napapiirin joen varrelle 11 tuh. henkeä käsittävän pikkukaupungin. Tänä vuonna pitäisi alkaa toisen aseman rakennustyöt.

Kantalahdessa on alkanut pohjoisen kemiallisen kombinaatin rakennustyöt, jossa nyt rakennetaan yhtä osaa alumiinioksiiditehtaan ensimmäistä jaksoa, jonka vuotuinen tuotanto on 40 tuh. tonnia. Kemiallinen kombinaatti tulee käsittämään useita eri tehtaita ja on laatuaan suurin Neuvostoliitossa ja suurimpia maailmassa. Sen rakennuskustannukset nousevat yli 100 milj. ruplan. Se tulee raaka-aineenaan käyttämään Hiipinän nefeliiniä ja urtiittia. Sen tarpeita varten on rakennettava Nivan sähköasema Kantalahden lähistölle.

Alumiinioksiiditehtaan perustaminen Karjalaan on nostanut kysymyksen metallialumiinitehtaan perustamisesta myöskin Karjalaan, koska täällä on runsaasti halpaa vesivoimaa, jota sähköksi muutettuna tarvitaan runsaasti metallialumiiniä valmistettaessa. Tätä tarkoitusta varten on päätetty aloittaa tänä vuonna sähköaseman rakennustyöt Kumsa- tai Poventshankajoen varrella.

Viime vuoden loppupuolella alotettiin rakennustyöt Kontupohjan sähköenergian lisäämiseksi uusien asemien avulla. Näiden rakennustöiden tuloksena pitäisi saada sähköenergia lisääntymään 60 tuh. kilowatilla.

Kontupohjassa on käynnissä selluloosatehtaan ja pegmatiittitehtaan rakennustyöt ja muutenkin Kontupohja nopeasti muuttuu erääksi Karjalan tärkeimpiä teollisuuskeskuksia.

Viime vuonna pantiin Petroskoissa käyntiin uusi suksitehdas, joka sisältyi 518 Neuvostoliiton tuotantolaitosten luetteloon.

Mainitsemalla nämä tärkeimmät suuret rakennusyritykset Karjalassa huomaamme, että juuri viime vuoden aikana on Karjalan sosialistisessa rakennustyössä ilmennyt uutta, on alkanut sellaisten tuotantolaitosten rakentaminen, jotka vaikuttavat mullistavasti Karjalan teollistuttamiseen. Erittäin huomattavan käänteen nämä rakennukset aiheuttavat Karjalan sähköistämisessä. Tämän jälkeen sähköistäminen varmaankin tulee kehittymään jättiläisaskelin Karjalassa.

Karjala teollistuu ja sähköistyy nopeata vauhtia. Uusia lupaavia näköaloja rakennustyössämme nostaa shungiitin käyttö. Viime vuoden tieteelliset tutkimukset ja kokeilut osottivat mahdolliseksi shungiitin käytön polttoaineena ja raaka-aineena grafitin valmistamiseksi. Sitäpaitsi todettiin shungiitin tuhkan kelpaavan raaka-aineeksi vanadiumin ja alumiinin valmistamisessa.

Shungiitin edullinen asema rautatie- ja vesiliikenteen varrella sekä matkan lyhyys Leningradin teollisuuslaitoksiin avaa suuremmoisia kehitysmahdollisuuksia Karjalan sosialistiselle rakennustyölle, varsinkin jos shungiittia löytyy kyllin runsaat varastot, kuten on syytä olettaa.

Saavutuksien ohella on myöskin mainittava työssämme esiintyvistä puutteellisuuksista ja heikkouksista. Sellaisia ovat ennenkaikkea se, että teollisuutemme ei kyennyt suorittamaan tuotantosuunnitelmaansa, samoin metsänhakkuusuunnitelma jäi toteuttamatta. Erikoisen huonosti teollisuus toimi tuotantokustannusten alentamisessa, jossa se alennuksen sijasta kohotti tuotantokustannuksia. Myöskin tuotteiden laatuun nähden ei ole kaikkialla pystytty toteuttamaan asetettuja tehtäviä.

Vaikkakin on myönnettävä työmme yleiset olosuhteet melko vaikeaksi, ei se kuitenkaan riitä puolustamaan puutteita ja usein kerrassaan huonoa työtä teollisuutemme ja rakennustyön aloilla. Pääsyy on kuitenkin asianomaisissa työntekijöissä ja järjestöissä, siinä, ettei ole kyllin päättävästi sovellettu käytäntöön tov. Stalinin kuutta ehtoa. On ilman muuta selvää, ettei tulevaisuudessa mitenkään voida sietää sellaisia epäkohtia teollisuuden ja rakennustyön aloilla, joita esiintyi viime vuonna, vaan on ne saatava loppumaan ja suunnitelmat toteutumaan. Ilman sitähän on vaikea ajatella yleensä jatkuvaa kasvua sosialistisessa rakennustyössämme.

Konferenssi totesi puoluejärjestön saavuttaneen kuluneena kautena suuria tuloksia puolueen päälinjan puolesta taisteltaessa kuin myöskin leniniläisen kansallisuuspolitiikan toteuttamisessa, josta on seurannut Karjalan nopea nousu kansallisena tasavaltana, aikaisemmin takapajuisen ja tsarismin sortaman alueen taloudellinen ja kulttuurinen kasvu sekä faktillisen takapajuisuuden likvidointi,

edelläolevien alueiden tavoittaminen sosialismin rakentamisessa.

Taistelussa asetettujen tehtävien toteuttamiseksi, puolueen päälinjan ja leniniläisen kansallisuuspolitiikan ajamisessa, työtätekevien joukkojen mobilisoimisessa puoluelinjan aktiiviseen toteuttamiseen, taistelussa kaikkia puoluelinjalta horjahteluja vastaan on Karjalan puoluejärjestö yhä enemmän karaistunut, lujittanut rivejään ja työtänsä. Sosialistisen rakennustyön nopea ja valtava nousu on erikoisesti auttanut järjestön nopeata kasvua ja toiminnan lujittumista.

Niinpä 3900 jäsenen asemesta tammik. 1 p. 1930 oli Karjalan puoluejärjestössä 1/1 32 — 12519 jäsentä. Samalla kun järjestö on kasvanut lukumäärällisesti, on sen yhteiskunnallinen ja kansallinen kokoonpano huomattavasti parantunut. Työpenkkien ääressä työskentelevien lukumäärä on kahden vuoden kuluessa noussut 32,2 % — 45,8 prosenttiin, karjalaisten luku 521:stä — 2565:een eli 13,4 % — 20,5 prosenttiin, suomalaisten 667:stä 1150:een.

Puoluejärjestöjen työ on kuluneena kautena huomattavasti parantunut ja lujittunut ja järjestöjen vaikutus tuntuvasti lisääntynyt. Puoluejärjestöillä on kaikkialla johtava osuus rakennustyössämme. Tosin vielä on paljon heikkouksia ja puutteita, mutta niitä on edelleenkin pyrittävä poistamaan.

Puoluejärjestön kasvaessa näin nopeata vauhtia, tehtäviemme lisääntyessä ja suurentuessa on järjestön tärkeimpiä tehtäviä marxilais-leniniläisen puoluekasvatustyön lujittaminen ja voimistuttaminen. Siinä suhteessa on kyllä havaittavissa kasvua ja työn lujittumista, mutta ei läheskään riittävässä määrässä. Erikoisen huomattavasti lisääntyi puolueaktiivin valmennus. Viime vuoden aikana läpäisi erilaiset kurssit yli 900 puolueaktivistia. Toimintansa aloitti aluetta käsittävä puoluevalistustalo.

Edessämme oleva tehtävä — Karjalan kehittäminen korkealla tasolla olevaksi teollisuusalueeksi — asettaa puoluejärjestön tärkeimmäksi tehtäväksi sen järjestöllisen ja aatteellisen lujittamisen, teoreettisen tason kohottamisen, bolshevistisen valppauden voimistuttamisen sekä teorian että käytännön aloilla.

Äsken päättynyt konferenssimme ja sen tekemät päätökset auttavat järjestöämme toteuttamaan tätä tehtävää, kehittämään vielä voimakkaamman työn sosialistisen rakennustyön laajentamiseksi ja lujittamiseksi Karjalassa.

YRJÖ VALLIN

Neuvosto-Karjalan puunjalostus- ja paperiteollisuuden nykytilasta ja perspektiiveistä

METSÄTALOUS ja puunjalostusteollisuus ovat olleet ja tulevat vielä pitkän aikaa olemaan Neuvosto-Karjalan pääelinkeinona, sillä ne valtaavat metsärikkaudet, jotka Neuvosto-Karjala omaa, takaavat näiden kansantalousalojen jatkuvan kehityksen vielä suuremmilla tempoilla kuin tähän asti. Se tavattoman edullinen maantieteellinen asema, jossa Neuvosto-Karjala on puutavaratuotteiden ulosvientiin, sekä sisämarkkinoille kuljetukseen nähden vesiliikenteen

parantuessa on myös parhaana takeena siitä, että metsätalous sekä puunjalostus- ja paperiteollisuus tulevat kehittymään Neuvosto-Karjalassa paljon nopeammalla tempolla kuin muualla Neuvostoliitossa.

Sen metsäarviointiainehiston perusteella, joka on käytettävissä, on laskettu, että Neuvosto-Karjalassa on kaikkiaan 13,8 milj. hehtaaria metsämaata, josta määrästä 8,9 milj, hehtaaria on hyvää kasvullista metsämaata, jota tällä kertaa kannattaa hyväksikäyttää. Vallitsevana puulajina on mänty, jota on 80,1 % kaikista metsistä. Kuusen osuus on 18,3 % ja lehtipuumetsien (pääasialisesti koivun ja haavan) osuus on 1,6 %.

Täysi- ja yli-ikäisiä puita (140 v. ja siitä yli) on 75,3 %, lähes täysiikäisiä (80 v. — 140 v.) — 17,3 % ja nuoria ja keski-ikäisiä (1 v. — 80 v.) — 7,4 %. Viimeksi esitetyistä numeroista käy selville, että valtavin osa Neuvosto-Karjalan metsistä on täysi- ja yli-ikäistä, josta johtuu se, että ellei aivan lähivuosina huomattavasti laajenneta metsänhakkausta, niin metsien arvo alenee huomattavasti. Kaikkiaan tekee Neuvosto-Karjalan metsien puuvarasto tätä nykyä noin 970 milj. m³ kiinteää mittaa kuorineen, mutta kun otamme huomioon vain sellaiset metsät, jotka ovat hyvin kasvullisia ja tällä kertaa mahdolliset hyväksikäyttää, niin alenee puuvarasto 873 milj. m³ kiinteää mittaa, josta määrästä on sahatukkeja 206,6 milj. m³ rakennushirsiä 109,6 milj. m³, paperipuita ja kaivospölkkyjä 202,7 milj. m³ ja poltoainepuita 354,1 m³. Vuotuinen metsien kasvu on lähes 13,6 milj. m³ kiinteää mittaa.

Verrattuna Suomen metsien puuvarastoon, on Neuvosto-Karjalan metsien puuvarasto suhteellisesti paljoa suurempi, sillä vaikka Suomen kasvullisten metsien pinta-ala on lähes kaksi ja puoli kertaa Neuvosto-Karjalan metsäpinta-alaa suurempi, eli kaikkiaan 20,2 milj. hehtaaria, niin tekee puuvarasto vain 1.620 milj. m³ kiinteää mittaa kuorineen. Parhaana todisteena siitä, että Neuvosto-Karjalan aikana on metsän hyväksikäyttö huomattavasti kasvanut, on se, että v. 1931 hakattiin metsää vuotuisesta kasvusta jo lähes 60 % eli 8 milj. m³, sitä vastoin kuin ennen maailmansotaa hakattiin vain lähes 2 milj. eli 15 %.

Puunjalostusteollisuus, pääasialisesti sahateollisuus, on myös Neuvosto-Karjalan aikana huomattavasti kehittynyt. Todisteena siitä ovat seuraavat numerot sahatusta tavaramäärästä tuhansissa standarteissa:

V.	1913	— 70.000
V.	1922/23	— 39.000
V.	1923/24	— 57.500
V.	1924/25	— 76.300
V.	1925/26	— 102.700
V.	1926/27	— 150.800
V.	1927/28	— 178.600
V.	1928/29	— 215.500
V.	1929/30	— 241.000
V.	1931	— 254.000
V.	1932 (suunnitelma)	— 326.400

Kuten ylempänä esitetystä taulukosta näkyy, on sahatavaratuotanto kasvanut vv 1922/23 — v 1931 välisellä ajalla yli 6 kertaa. Vuoden 1932 alussa oli Neuvosto-Karjalassa kaikkiaan 23 sahalaitosta, joissa yhteensä saharaameja 88 kpl. Eri talousjärjestöjen välillä jakaantuvat sahalaitokset seuraavasti: Karelles (*Karjalan* metsätalous- ja puunjalostus trusti) — 12, joissa 57 raamia, *Sevsaptranles* (Kulkulaitoskomisariaatin trusti) — 4, joissa 17 raamia, *Lendrev* (Leningradin puunjalostus trusti)

— 1 shalaitos 4 raamia, *Apatiittrusti* — 1, joissa 2 raamia, *Karjalan rakennustrusti* 3, joissa yhteensä 4 raamia, *Metsäkemiallinen osuusliitto* — 1, joissa 1 raami ja piirien toimeenpanevien komiteain kombinaattien yhteydessä 3 sahalaitosta, joissa yhteensä 3 raamia.

Ennen maailman sotaa toimi nykyisen Neuvosto-Karjalan alueella vain 18 sahalaitosta, joissa yhteensä 59 saharaamia. Näistä sahalaitoksista on tuli hävittänyt 3 sahalaitosta, joissa oli yhteensä 9 raamia ja 4 sahalaitosta eli yhteensä 8 raamia on likvideerattu käyttökelvottomina. Siis ennen maailmansotaa toimineista sahoista on jäljellä vain 11 sahalaitosta, joissa yhteensä 42 saharaamia. Neuvostovallan aikana on siten Karjalaan rakennettu 14 uutta sahalaitosta, joissa on tällä kertaa yhteensä 32 raamia. Entisiin sahoihin on niitä laajentamalla lisätty 14 saharaamia. Suurin osa vanhoista raameista etenkin *Karellesin* sahoilla on uusittu asettamalla vanhojen tilalle uudenaikaisia pikaraameja. Tällä kertaa toimii Karjalassa kaikkiaan 52 uutta pikaraamia. Sahalaitostensa laajentamiseen, mekanisoimiseen ja rationalisoimiseen on *Karelles* yksistään viimeisen kuuden vuoden aikana kuluttanut lähes 15 milj. ruplaa, sekä tämän summan lisäksi työläisten asuntojen, koulujen, sairaaloiden, ruokaloiden, klubien y.m. rakentamiseen lähes 9 miljoonaa ruplaa.

Paitsi sahalaitoksia on Neuvosto-Karjalaan pääasiallisesti kahden viime vuoden aikana rakennettu kaikkiaan 30 ratapölkkyjen sahalaitosta, joissa tämän vuoden alussa toimi 53 sirkkelisahaa. *Karellesin* hallussa on 14 ratapölkkyjen sahauslaitosta, joissa yhteensä 27 sirkkelisahaa. Loput ovat *Sevsaptranlesin* hallussa. Yhteensä valmistetaan Neuvosto-Karjalassa v. 1932 lähes 5 milj. ratapölkkyä sisämaan tarpeita ja ulkomaille vientiä varten. Neuvostovallan aikana on Karjalaan rakennettu myös kaksi puuseppätehdasta ja yksi suuri täydellisesti mekanisoitu suksitehdas, joka alkoi toimintansa marraskuussa v. 1931 ja valmistaa jo v. 1932 suksia 127 tuhatta paria ja ensi vuonna voidaan kohottaa lähes 300 tuhanteen pariin.

Useihin piireihin on, paitsi sahoja, perustettu myös koko joukko pieniä puunjalostuslaitoksia, tyydyttämään pääasiallisesti paikallisia tarpeita.

Puun kemiallisen jalostamisen alalla on Neuvosto-Karjalassa tehty vielä hyvin vähän, sillä tähän mennessä on rakennettu vain yksi Kontupohjan paperitehdas, jolla ei ole edes omaa sellulosatehdasta (puuvanuketehdas on), vaan tuodaan sellulosa Leningradin alueelta. Paperitehtaan, joka valmistaa melkein yksinomaan sanomalehtipaperia, vuosituotanto on lähes 25 tuh. tonnia.

Vuosien 1932 ja 1933 kuluessa tullaan paperitehtaan yhteyteen rakentamaan sulfiittisellulosatehdas ja laajennetaan paperitehdas, asettamalla toinen suuri paperikone.

Puun hiilto ja hartsin valmistus eivät ole sanottavasti kehittyneet, sillä paitsi lukuisia pikku laitoksia, ei ole olemassa vielä yhtään suurta tehdasmaista laitosta tällä kertaa.

Huolimatta siitä, että Neuvostovallan aikana on Karjalassa huomattavasti kehitetty puun mekanista ja kemiallista jalostamista, ei nykyinen puun käyttö läheskään vastaa niitä vaatimuksia, joita puunjalostusteollisuudelle asettavat Neuvosto-Karjalan metsärikkaudet.

Kuten ylempänä esitetyistä numeroista kävi ilmi, on Neuvosto-Karjalan metsissä 205,6 milj. m^3 sahatukkipuuvarasto, josta määrästä nykyiset sahat ja ratapölkkyjen sahauslaitokset käyttävät esimerkiksi v. 1932 vain 3,4 milj. m^3 sitä vastoin kuin metsänhoidolliselta kannalta katsoen, ottaen huomioon täysi- ja yli-ikäisten puiden runsauden, vuosittain pitäisi kaataa vähintään noin 7 milj. m^3 sahatukkia (ainakin lähemmän 30 v. aikana), sillä muussa tapauksessa alenee metsiemme arvo, koska osa puista pilaantuu ja estää nuoren metsän kasvun.

Nykyisten sahojen ja ratapölkkyjen sahauslaitosten tuotantoa voidaan kohottaa vielä v. 1932 verrattuna noin 30 % eli sahatukkien kulutusta voidaan täten lisätä noin 1 milj. m^3. Kuluttamatta jää vuosittain siis noin 2,6 milj. m^3, joka edellyttää, että voidaan rakentaa vielä uusia sahoja noin 46 raamilla, laskien jokaista kohden 8000 standarttia sahatavaraa ja tukkien kulutuksen standarttille sahatavaraa 8 m^3.

Neuvosto-Karjalan toisessa viisivuotissuunnitelmassa on määritelty seuraavat uusien sahojen paikat:

Kemi	8	saharaamia
Knäsö	6	„
Jyskyjärvi	6	„
Kontupohja	2	„
Repola	6	„
Lintujärvi	8	„
Pohkama	4	„
Sumajoki	3	„

Toisten sahalaitosten paikkoja ei ole vielä tarkemmin määritelty, mutta useihin piireihin tullaan rakentamaan sahoja paikallistarpeita varten.

Toisen viisivuotissuunnitelman lopussa tullaan sahaamaan lautatavaraa Neuvosto-Karjalassa vuodessa noin 80.000 standarttia.

Paitsi sahalaitoksia tullaan rakentamaan Petroskoihin uusi suuri puusepäntehdas, jonka vuosituotanto tulee olemaan noin 200 tuhatta neliömetriä standarttisoitu ja akkunaraameja ja ovia, 60.000 tuolia ja 15.000 pöytää.

Myöskin on suunniteltu Sorokan sahojen yhteyteen puusepäntehdas, vuosituotantona akkunaraameja ja ovia, etupäässä ulkomaille vietäväksi, 300 tuhatta neliömetriä. Laatikkotehtaita on suunniteltu 3 sahojen yhteyteen (vuosituotanto noin 30.000 m^3 laatikkolautoja) ja 2 tehdasta standarttitalojen rakentamista varten.

Pienen puutavaran ja sahausjätteiden hyväksikäyttöä varten on kaikkien ylempänä mainittujen uusien sahalaitoksien, paitsi Poukaman ja Sumajoen yhteyteen suunniteltu rakennettavaksi sulfaattisellulosatehtaat, jotka tulevat yhteensä valmistamaan, toisen viisivuotissuunnitelman lopussa, lähes 220 tuhatta tonnia sulfaattisellulosaa vuodessa, josta määrästä lähes 130 tuhatta tonnia tullaan valmistamaan voimapaperiksi ja loput myydään ulkomaille puolituotteena ja lähetetään sisämaan paperitehtaille.

Yhden tonnin sulfaattisellulosan valmistamiseen tarvitaan noin 5 m^3 mäntypuuta kiinteää mittaa, sulfaattia 225 kg ja kalkkia 250 kg. Tästä huomaamme, että pientä mäntypuuta tulee sulfaattisellulosateollisuus käyttämään vuosittain lähes 1,1 milj. m^3.

Muuten on tämän yhteydessä mainittava, että sulfaattisellulosan (jota valmistetaan männystä) valmistus on tavattoman nopeasti kehittynyt viime vuosina, etenkin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, Kanadassa, Ruotsissa ja Suomessa. Syynä tähän on ollut se, että

sulfaattisellulosasta on opittu, sen lujuusominaisuuden perusteella, valmistamaan useita uusia tuotteita kuten: sementtisäkkejä (vaatesäkkien asemesta), isoleerauspapereita, (etenkin kaapeleita varten), paperiastioita, mattoja, esiliinoja, keinotekoista nahkaa y.m., sekä sitäpaitsi käytetään sitä jo suuressa määrässä kirjapaino- ja kirjoituspaperin valmistukseen.

Suurena tekijänä sulfaattisellulosan tuotannon laajentamiseen on ollut myös se seikka, että useissa maissa ovat kuusipuuvarastot huomattavasti pienentyneet, kun taas pientä mäntypuuta on kaikkialla paljon. Sitäpaitsi, kuten jo ylempänä mainitsin, voidaan sulfaattisellulosan valmistukseen käyttää sahausjätteitä — rimoja ja laudanpätkiä.

Ottaen huomioon juuri viimeksi mainitsemani seikat, on sulfaattisellulosateollisuuden kehityksellä Neuvosto-Karjalassa tavattoman suuret mahdollisuudet. Toisessa viisivuotissuunnitelmassa on myös ehdottomasti otettava huomioon Neuvostoliitossa tehty keksintö lautojen ja muiden puutavarain valmistamiseksi erikoisten prässikoneiden avulla, niin sanotun Barkalaidin valmistus (keksijä tov. *Barkalaja*), sillä kuten tähänastiset kokeet ovat osoittaneet tällä menetelmällä voidaan hyväksikäyttää kaikki puun osat, oksat ja lehdet mukaanluettuna, eikä puunosien yhteen sitomiseksi tarvita mitään kemiallisia aineksia ja ovat tuotteet, esimerkiksi laudat, osoittautuneet kokeissa yhtä lujiksi, jopa lujemmiksi, kuin puusta sahatut laudat. Paljon mahdollista tämä keksintö (jos sitä edelleen kehitetään) saa aikaan täyden vallankumouksen puun mekanisen jalostusteollisuuden alalla, niin että emme tarvitse ehkä enää rakentaa yhtään uutta sahalaitosta.

Puunhiilto-kuivatislaus ja hartsin valmistusteollisuuden kehityksellä Neuvosto-Karjalassa on myös suuret mahdollisuudet. Tästä seuraavassa kirjoituksessa.

P. N.

Pariisin kommuunin vuosipäivän johdosta

MAALISKUUN 18 päivästä on muodostunut eräs proletariaatin vallankumousliikkeen historian huomatuimpia merkkipäiviä. Sinä päivänä v 1871 — siis 61 vuotta sitten — julistettiin Pariisin kommuuni. Historian näyttämölle astui uudenlainen valtaelintyyppi, jota F. Engels (johdannossaan Karl Marxin kirjaan Kansalaissota Ranskassa) luonnehtii seuraavasti:

«Saksalainen poroporvari on jälleen joutunut terveellisen pelon valtaan kuullessaan sanat: proletariaatin diktatuuri. No, hyvät herrat, tahdotteko tietää, miltä tämä diktatuuri näyttää? Katsastelkaa Pariisin kommuunia. Se oli proletariaatin diktatuuria.»

Pariisin kommuunin historiallinen merkitys onkin siinä, että se ensi kerran maailmassa sovellutti käytäntöön proletariaatin diktatuuria, että se oli ensimmäinen työväenluokan valtaannousu. Siksi se, vaikka sen elinaika muodostuikin varsin lyhyeksi, 2½-kuukautiseksi, antoi runsaan määrän tärkeitä kokemuksia ja opetuksia työväenluokan myöhempien vallankumousliikkeiden käytettäväksi.

Tämän Pariisin kommuunin merkityksen ovat vallankumouksellisen työväenliikkeen suuret johtajat selvästi ymmärtäneet. Marx ja Engels

aikoinaan tutkivat kommuunin opetuksia ja kokemuksia syvästi ja perusteellisesti. Kuten tunnettua, Marx syksyllä 1870 varoitti Pariisin työväkeä hallituksen kukistamisyrityksestä, pitäen sitä, kun preussilaiset uhkasivat kaupunkia ja kansallinen yhtyminen ei ollut mahdollinen, epätoivoisena tuhmuutena. Mutta kun työväen muutamia kuukausia myöhemmin oli pakko nousta kapinaan, kun kommuuni tuli julistetuksi, niin Marx tervehti sitä, huonoista enteistä huolimatta vallankumouksellisen vilpittömällä ilolla. Ja kun kommuuni sittemmin kukistui, ei hän ryhtynyt sitä pedanttisesti tuomitsemaan. Tässä vallankumouksellisessa joukkoliikkeessä hän, Leninin sanoja käyttääksemme, «näki erittäin tärkeän historiallisen opetuksen, määrätyn askeleen eteenpäin maailman vallankumouksellisessa liikkeessä, käytännöllisen askeleen, tärkeämmän kuin sadat ohjelmat ja järkeilyt». Niinpä hän työtoverinsa Engelsin kanssa huolellisesti analysoikin tuon kokemuksen, veti siitä taktilliset opetukset, tarkasti sen pohjalla teoriansa. Myöhemmin myöskin Lenin syvällisesti tutki kommuunin kokemusta, syventäen ja kehittäen edelleen Marxin ja Engelsin siitä johtamia opetuksia.

Eräs tärkeimpiä opetuksia, jonka nämä tutkijat ovat kommuunin kokemuksiin nojautuen kehittäneet, on heidän valtioteoriansa. Kommuunin käytännöllisiin toimenpiteisiin ja kokemuksiin viitaten Marx ja Engels osoittivat, ettei valtio ole mitään «'aatteen toteuttamista', tai filosofian kielelle käännettynä jumalan valtakunta maan päällä, alue, jolla ikuinen totuus ja oikeudenmukaisuus toteutuu tai tullaan toteuttamaan», niinkuin filosoofit opettivat ja niinkuin porvaristo ja monet työläisetkin sen ymmärsivät (ja ymmärtävät vieläkin), vaan että se «itse asiassa ei ole muuta kuin koneisto, jonka avulla toinen luokka voi sortaa toista, demokraattisessa tasavallassa yhtä suuressa määrässä kuin yksinvallassakin...» (Lainaukset F. Engelsin esipuheesta K a n s a l a i s s o t a a n R a n s k a s s a). Valtion luokkaluonne tuli siis selvitetyksi. Ja samalla myös se, ettei porvarillinen valtio sovellu työväenluokan tarkoituksiin, koska: «Vallankin on kommuuni osoittanut, että työväenluokka ei voi yksinkertaisesti ottaa valmista valtiokoneistoa käsiinsä ja panna sitä käyntiin omien tarkoitusperiensä toteuttamiseksi» (1:s esipuhe K o m m u n i s t i s e e n m a n i f e s t i i n). Proletariaatin on murskattava porvarillinen valtiokoneisto, asetettava sen tilalle omansa. Ja edelleen kommuuni antoi havainto-opetusta siitä, minkälainen tämä uusi koneisto oli oleva. Tästä sanoo Engels jo mainitussa K a n s a l a i s s o t a R a n s k a s s a teoksen esipuheessaan mm: «Kommuunin oli pakko alun alkaen tunnustaa, että työväenluokka valtaan päästyään ei voi enää isännöidä vanhalla valtiokoneistolla; että työväenluokan, jottei jälleen menettäisi juuri valloittamaansa valtaa, täytyy toisaalta poistaa koko vanha, siihen saakka käytetty sortokoneisto, ja toisaalta sen täytyy turvata itsensä omia edustajiaan ja virkamiehiään vastaan julistamalla heidät kaikki ilman mitään poikkeusta minä hetkenä tahansa erotettaviksi...» Varsin täsmällisesti ja ytimekkäästi määrittelee kommuunin merkityksen tältä näkökannalta Lenin (kirjassaan V a l t i o j a v a l l a n k u m o u s): «Kommuuni oli proletaarisen vallankumouksen ensimmäinen yritys m u r s k a t a porvarillinen valtiokoneisto ja «vihdoinkin keksitty» poliittinen muoto, joka voidaan ja joka pitää a s e t t a a murskatun t i l a l l e.» (Harvennukset alkuperäisiä.)

Mutta kommuuni kokemuksineen ei ainoastaan selvittänyt, mitä vanhalle valtiokoneistolle on tehtävä ja minkälaisen on oltava sen uuden ko-

neiston, joka on asetettava vanhan tilalle. Se antoi käytännöllisen opetuksen myöskin siitä, miten tätä koneistoa on käytettävä vanhan järjestelmän kannattajiin nähden. Engels määrittelee tämän, kommuunin kokemuksiin viitaten, täysin selvästi: «Vallankumous on teko, jossa osa väestöstä pakoittaa toisen osan alistumaan tahtoonsa kiväärien, pistimien ja tykkien avulla, so varsin auktoritaaristen välineiden avulla. Ja välttämättömyys pakottaa voittaneen puolueen pitämään yllä herruuttaan sen kauhun avulla, minkä sen aseet herättävät taantumuksellisissa. Jos Pariisin kommuuni ei olisi nojannut aseistetun kansan auktoriteettiin porvaristoa vastaan, niin olisikohan se pysynyt pystyssä päivääkään? Emmekö päinvastoin ole oikeutetut moittimaan kommuunia siitä, että se liian vähän käytti hyväkseen tätä auktoriteettia?»

Valtioteoria, jota Marx ja Engels kommuunin kokemuksen perusteella kehittivät, on näinollen ydinajatukseltaan kokonaan toinen kuin miksi sitä nykyisin selittävät kaikenlaiset sosialifasistiset ja opportunistiset «marxilaiset». Tämä teoria ei kehoita työväkeä tyytymään porvarilliseen kansanvaltaan, ei uskottele, että työväki voisi porvarillisen valtiokoneiston avulla, «vaalilipulla vallaten sen» päästä sosialismiin. Se ei vain tunnusta välttämättömäksi porvarillisen valtiokoneiston murskaamista ja proletariaatin diktatuurin asettamista sen tilalle, vaan se myöskin tunnustaa välttämättömäksi t e r r o r i n tämän diktatuurin puolustamiskeinona, terrorin, joka on kaikkien nykyisten sosialidemokraattien (silloin kun sitä käyttävät työväenluokan valtaelimet) mielestä kuolemansynti ja kauhistus.

Mutta kommuunissa työväenluokka ei vain yksinkertaisesti vaihtanut valtiokoneistoa. Asia ei ollut vain siinä, että eilen pitivät valtaa porvariston edustajat oman koneistonsa avulla ja tänään työväenluokan edustajat omansa avulla. Näiden kahden koneiston välillä oli tärkeä periaatteellinen eroavaisuus. Ne eivät eronneet ainoastaan muodoltaan, kokoonpanoltaan ja hallintometodeiltaan, vaan myöskin perusolemukseltaan. Työväenluokan historiallisen tehtävän (luokkien hävittämisen ja toisen ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston lopettamisen) mukaisesti sai sen valtakoneistokin perusteiltaan toisenlaisen luonteen kuin mitkään edelliset valtakoneistot. Engels määrittelee tämän seikan näin: «Kommuuni ei ollut enää valtio varsinaisessa merkityksessä.» Lenin, kehittäen Engelsin ajatusta, sanoo tämän johdosta: «Kommuuni oli l a k a n n u t olemasta valtio mikäli sen ei tarvinnut nujertaa väestön enemmistöä, vaan sen vähemmistöä (riistäjät); porvarillisen valtiokoneen se oli lyönyt pirstoiksi; e r i k o i s e n sortamista varten olevan voiman asemesta työntyi näyttämölle itse väestö. Kaikki tämä on luopumista valtiosta sanan varsinaisessa merkityksessä. Ja jos Kommuuni olisi lujittunut, niin siinä olisivat valtion jätteet itsestään «vähitellen kuolleet», sen ei olisi tarvinnut «lakkauttaa» valtion laitoksia: ne olisivat lakanneet toimimasta sitä mukaa kuin niille ei olisi jäänyt mitään tehtävää». (Valtio ja vallankumous; harvennukset alkuperäisiä.)

Kommuunilla ei ollut elinaikaa päästäkseen näin pitkälle. «Valtion jätteiden» täydellinen häviäminen on pitkällinen prosessi. Se edellyttää, kuten Lenin on sanonut, täydellistä kommunismia. Tämä seikka oli kommuunin suurilla tutkijoilla, Marxilla ja Engelsillä, selvillä. He eivät odottaneet kommuunilta eivätkä työväenluokan vallankumousnousuilta yleensä mitään yhtäkkistä «ihannetilaan» siirtymistä, vaan tekivät kommuunin

kokemuksista seuraavan realisen johtopäätöksen:

«Työväenluokka ei vaatinut kommuunilta mitään ihmeitä. Sen tehtävänä ei ollut toteuttaa mitään päähän pälkähtäneitä, valmiita utopioja (haaveiluita). Työväestö tietää, että toteuttaakseen oman vapautuksensa ja samalla sen korkeamman elämänmuodon, jota nykyinen järjestelmä taloudellisen kehityksensä kautta ylivoimaisesti ponnistelee vastaan, sen on kestettävä pitkiä taisteluita, käytävä läpi kokonainen sarja historiallisia prosesseja, joiden kautta niin hyvin ihmiset kuin olosuhteetkin tulevat kokonaan muuttumaan. Sen tehtävänä ei ole toteuttaa joitakin ihanteita, sen on a i n o a s t a a n l a s k e t t a v a v a p a u t e e n u u d e n y h t e i s k u n n a n e l e m e n t i t (alkuaineet) (harvennus minun — P. N.), jotka jo ovat kehittyneet hajoavan porvarillisen yhteiskunnan helmassa.»

Tämä opetus on merkillepantava. Se kumoaa kaikenlaisten porvarillisten demagoogien viisastelut, demagoogien, jotka selittävät, että kommunistit muka lupaavat heti luoda ihannetilan maanpäälle, ja tähän itse keksimäänsä väitteeseen nojautuen ivailevat vaikeuksia, joita proletaarisella vallankumouksella on ollut ja on edessään. Se kumoaa sosialidemokraattien teorian, että sosialistinen vallankumous voi tapahtua rauhallisesti ja kivuttomasti ja että sen ehtona v ä l t t ä m ä t t ö m ä s t i ja a i n a on yleisen hyvinvoinnin jo huomispäivänä kohottaminen korkeammalle tasolle kuin kapitalismin parhaina aikoina (tähän teoriaan nojautuenhan sosialidemokraatit mm maailmansodan jälkeen kielsivät työläisiä lähtemästä vallankumoukseen, koska sodan rappeuttaman talouden vuoksi ei olisi ollut mahdollista heti kohottaa tuotantoa niin korkealle kuin kapitalismin aikana ennen sotaa). Ja lopuksi se kumoaa omien sekä oikeisto- että «vasemmisto»-opportunistiemme valitukset ja päätelmät, että on vaikeuksia, että sosialistinen kehityksemme muka on liian hidasta, että olisi jo tullut aika diktatuurin heikentämiseen ja hävittämiseen jne.

Marx, Engels ja Lenin eivät tuoneet esille ainoastaan kommuunin myönteisiä puolia. He perehtyivät myöskin sen heikkouksiin ja virheisiin. Edellä olemme jo esittäneet Engelsin erään moitteen kommuunille siitä, että se liian vähän käytti hyväkseen «aseiden auktoriteettia». Tämä oli eräs sen heikkouksia. Sen ohella sillä oli niitä paljon muita. Siltä puuttui tietoinen vallankumouksellinen puolue. Se ei heti alkanut kansalaissotaa, vaan antoi porvariston rauhassa koota voimiaan ja ottaa alotteen. Se jätti koskemattomaksi maan taloudellisen hermokeskuksen, Ranskan pankin, 3 miljaardin frangin pääomineen. Se ei saanut puolustusjoukoissaan aikaan tiukkaa kuria ja keskitystä. Ja vihdoin se ei päässyt, johtuen tämä Ranskan työväenliikkeen aikaisemmasta virheellisestä talonpoikaiston merkityksen ja osuuden aliarvioimisesta ja väärinymmärtämisestä, yhteyteen maaseudun kanssa, vaan joutui siitä eristetyksi, vaikkakin esitti pääpiirteissään oikeaan osuneen agraariohjelman. Kaikkia näitä ja muita kommuunin virheitä Marx, Engels ja Lenin tutkivat huolellisesti ja tekivät niistä käytännölliset johtopäätökset ohjeiksi työväen vastaisille vallankumousliikkeille.

Pariisin kommuunin antamien kokemusten ja opetusten varasto on siis varsin rikas ja monipuolinen. Eivätkä ne ole menneet hukkaan, samoinkuin ei ole mennyt hukkaan se suuri työ, minkä usein mainitsemamme tutkijat ovat tehneet niiden tajuistuttamiseksi. Nämä kokemukset, se, että Venäjän kommunistinen puolue oli ne omaksunut ja ra-

kentanut taktiikkansa niille, auttoi Venäjän proletariaattia voittoon Lokakuussa, on auttanut ja auttaa sitä vallankumouksensa lujittamisessa ja puolustamisessa sekä sosialismin rakennustyössä. Kommunaarien sankarillinen taistelu on historiallisesti lyhyessä ajassa johtanut suureen voittoon: kuudenneksella maapalloa liehuu nyt voitokkaana kommuunin punainen lippu.

Kommuunin julistamisesta on kulunut 61 vuotta. Se on, kuten sanottu, historiallisesti lyhyt aika. Siksipä kommuunin kokemukset ja opetukset eivät olekaan vielä kadottaneet merkitystään. Päinvastoin ne nykyisellä ajankohdalla saavat entistä suuremman merkityksen. Elämme aikaa, jolloin kommuunin esimerkin seuraaminen käy kapitalististen maiden työläisille välttämättömyydeksi. Kapitalismin yleismaailmallinen talouspula ja sen yhteydessä kapitalismin yltyvä puristus työtätekeviä kohtaan käyvät yhä ankaroimmiksi. Työttömyyden ja ylivoimaisen riiston puristuksessa ollen sadat miljoonat kokevat kurjuuden ja nälän kaikkia kauhuja. Toisaalta kärjistyvät ristiriidat imperialististen valtojen välillä, syvenee ristiriita luhistuvan kapitalismin ja nousevan sosialismin maailman välillä. Sotavarustelut kaikissa kapitalistisissa maissa yltyvät hetki hetkeltä. Kaukaisessa idässä palavat jo sodan lieskat ja minä hetkenä tahansa voi tämä palo levittää tuhoavat liekkinsä yli koko maailman. Yhä varmemmin, yhä vääjäämättömämmin kapitalistinen maailma syöksee työtätekevänsä työttömyyden, kurjuuden, nälän ja sodan pohjattomaan kuiluun. Työtätekevillä on ainoastaan yksi pelastuskeino, yksi ulospääsy: vallankumous, kapitalistien valtakoneiston murskaaminen ja oman diktatuurinsa luominen. Mutta onnistuakseen siinä työväenluokan on hyvin luettava Pariisin kommuunin läksy, jotta voisi käyttää hyväkseen sen opetuksia ja välttää sen tekemiä virheitä. Siksi on Pariisin kommuunin kokemuksilla ja opetuksilla nyt erikoinen merkitys. Siksi on Pariisin kommunaarien toiminta ja sen tutkiminen meille nyt erikoisen tärkeä ja kallis. Siksi erikoisesti tällä ajankohdalla tunnemme, kuinka eläviä ja tosia todellakin ovat Marxin sanat (Kansalaissota Ranskassa):

«Työläisten Pariisia kommuuneineen tullaan aina juhlimaan uuden yhteiskunnan kunniakkaana airueena. Sen marttyyrit ovat haudatut työväenluokan suureen sydämeen. Sen hävittäjät on historia jo nyt naulannut siihen häpeäpaaluun, josta heidän pappiensa kaikki rukoukset ovat voimattomia heitä pelastamaan.»

LENIN

944 „1871"

Kommuunin opetukset

LENIN tutki kuten tunnettua, perusteellisesti Pariisin kommuunia, sen kokemuksia ja opetuksia käsitellen sitä usein kirjoituksissaan. Julkaisemme seuraavassa pari hänen tätä kysymystä koskettelevaa kirjoitelmaansa, joita ei aikaisemmin ole suomenkielellä julkaistu.

Otsikossa mainittu artikkeli (kirjoitettu v 1908) on kokonaisuudessaan seuraavanlainen:

Vallankaappauksen jälkeen, johon päättyi v 48 vallankumous, joutui Ranska 18 vuoden ajaksi napoleonilaisen valtakomennon ikeen alaiseksi. Tämä valtakomento johti

maan ei vain taloudelliseen hävitystilaan, vaan myöskin kansalliseen alennustilaan. Vanhaa järjestelmää vastaan kapinaan noussut proletariaatti otti suorittaakseen kaksi tehtävää: yleiskansallisen ja luokkatehtävän; Ranskan vapauttamisen Saksan päällekarkauksesta ja työläisten sosialistisen vapauttamisen kapitalismista. Kahden tehtävän tällaisessa yhtymisessä on kommuunin omalaatuisin piirre.

Porvaristo muodosti silloin "kansallisen puolustuksen hallituksen", ja yleiskansallisen riippumattomuuden puolesta proletariaatin tuli taistella sen johdon alaisena. Tosiasiassa se oli "kansan petoksen" hallitus, joka näki kutsumuksensa taistelussa Pariisin proletariaattia vastaan. Mutta proletariaatti ei tätä huomannut, koska se oli isänmaallisten harhaluulojen sokaisema. Isänmaallisuuden aate juontuu jo Suuresta Vallankumouksesta XVIII vuosisadalta; se alisti alaisekseen kommuunin sosialistien järjen, ja Blanqui esim., joka oli epäilemättä vallankumouksellinen ja sosialismin lämmin kannattaja, ei löytänyt lehdelleen sopivampaa nimeä kuin porvarillisen hätähuudon: *Isänmaa on vaarassa!*

Ristiriitaisten tehtävien — isänmaallisuuden ja sosialismin — yhdistämisessä oli ranskalaisten sosialistien kohtalokas virhe. Jo internationaalen manifestissa, syyskuussa v. 1870, varoitti Marx Ranskan proletariaattia innostumasta väärään kansalliseen aatteeseen: syviä muutoksia on tapahtunut Suuren vallankumouksen ajoista lähtien, luokkaristiriidat ovat kärjistyneet, ja jos silloin taistelu koko Euroopan taantumusta vastaan yhdisti koko vallankumouksellisen kansan, niin nyt proletariaatti ei enää voi yhdistää etujaan toisten sille vihamielisten luokkain etujen kanssa; vastatkoon porvaristo kansallisesta alennustilasta, proletariaatin tehtävänä on taistella työn sosialistisen vapauttamisen puolesta porvariston ikeestä.

Ja tosiaankin, porvarillisen "isänmaallisuuden" todellinen sisältö paljastui pian. Solmittuaan häpeällisen rauhan preussilaisten kanssa, ryhtyi Versaillesin hallitus suorittamaan välitöntä tehtäväänsä — ja suoritti päällekarkauksen sille hirveän Parisin proletariaatin aseistamisen kippuun. Työläiset vastasivat kommuunin julistamisella ja kansalaissodalla.

Siitä huolimatta, että sosialistinen proletariaatti oli jakautunut useihin lahkoihin, oli kommuuni mitä loistavin esikuva siitä, kuinka yksimielisesti proletariaatti osaa suorittaa demokraattisia tehtäviä, jotka porvaristo saattoi vain julistaa. Ilman minkäänlaista erikoista monimutkaista lainsäädäntöä, yksinkertaisesti, käytännössä vallan vallannut proletariaatti suoritti yhteiskuntajärjestyksen demokratisoimisen: poisti byrokratian, määräsi virkamiehet kansan valittaviksi.

Mutta kaksi virhettä pilasivat loistavan voiton hedelmät. Proletariaatti jäi puolitiehen: sen sijaan, että se olisi ryhtynyt "riistäjäin riistämiseen", se antautui haaveilemaan korkeimman oikeudenmukaisuuden pystyttämisestä maassa, jota yhdistää yleiskansallinen tehtävä; esim. sellaisia laitoksia kuin pankki ei vallattu, proudhonilaisten teoriat "oikeudenmukaisesta jaosta" ym olivat vielä vallitsevina sosialistien keskuudessa. Toinen virhe — proletariaatin ylenpalttinen jalomielisyys: olisi pitänyt tuhota vihollisensa, mutta se yritti vaikuttaa niihin moraalisesti, se ylenkatsoi puhtaasti sotilaallisten toimenpiteiden merkityksen kansalaissodassa, ja sen sijaan, että

päättävällä hyökkäyksellä Versaillesia vastaan olisi kruunannut Pariisissa saavuttamansa voiton, se hidasteli ja antoi Versaillesin hallitukselle aikaa koota mustat voimat ja valmistautua toukokuun veriseen viikkoon.

Mutta kaikista virheistään huolimatta on kommuuni mitä suurin näyte XIX vuosisadan mitä suurimmasta proletariaatin liikkeestä. Marx arvosteli hyvin suureksi kommuunin historiallisen merkityksen: jos Versaillesin rosvolauman Pariisin proletariaatin aseita vastaan suorittaman päällekarkauksen aikana työläiset olisivat taistelutta antaneet aseensa, olisi tällaisen heikkouden proletaarisessa liikkeessä aikaansaama demoralisoimisen tuhoisa vaikutus ollut monen monta kertaa raskaampi kuin niiden tappioiden aiheuttama vaurio, jotka työväenluokka kärsi taistelussa aseitaan puolustaessaan. Olkootpa kommuunin uhrit kuinka lukuisat tahansa, korvaa ne sen merkitys proletariaatin yleiselle taistelulle: se havahdutti sosialistisen liikkeen ympäri Euroopa, se osoitti kansalaissodan voiman, se hävitti isänmaalliset harhaluulot ja murskasi naiivin uskon porvariston yleiskansallisiin pyrkimyksiin. Kommuuni opetti Euroopan proletariaattia asettamaan konkreettisesti sosialistisen vallankumouksen tehtävät.

Proletariaatin saama opetus ei unohdu. Työväenluokka tulee käyttämään sitä hyväkseen niinkuin jo Venäjällä käytti joulukuun kapinassa.

Aikakaudella, joka edelsi Venäjän vallankumousta, joka valmisti sitä, on eräitä yhteisiä piirteitä Ranskassa vallinneen Napoleonin ikeenalaisen aikakauden kanssa. Myöskin Venäjällä itsevaltainen koplakunta saattoi maan hirvittävään taloudelliseen rappioon ja kansalliseen alennustilaan. Mutta vallankumous ei voinut puhjeta pitkään aikaan ennenkuin yhteiskunnallinen kehitys loi joukkoliikkeen ehdot ja, kaikesta sankariudestaan huolimatta, erilliset hyökkäykset hallitusta vastaan vallankumousta edeltäneellä kaudella murskaantuivat kansanjoukkojen välinpitämättömyyteen. Vain sosialidemokratia sitkeällä ja suunnitelmallisella työllä kasvatti joukot taistelun korkeimpien muotojen — joukkoesiintymisien ja aseellisen kansalaissodan — tasalle.

Se osasi hävittää nuoressa proletariaatissa "yleiskansalliset" ja "isänmaalliset" harhat, ja sen jälkeen kun sen välittömällä sekaantumisella onnistuttiin pusertamaan tsaarilta lokakuun 17 p:n manifesti, ryhtyi proletariaatti tarmokkaasti valmistautumaan vallankumouksen seuraavan kiertämättömän etapin — aseellisen kapinan — varalle. Ollen vapaa "yleiskansallisista" harhaluuloista keskitti se luokkavoimansa joukkojärjestöihinsä — Työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostoihin ym. Ja huolimatta kaikista päämäärien ja tehtävien eroituksesta, mitkä olivat Venäjän vallankumouksella v. 71 Ranskan vallankumoukseen verrattuna, oli Venäjän proletariaatin pakko turvautua samaan taistelukeinoon, jolle antoi alun Pariisin kommuuni, — kansalaissotaan. Muistaen sen antamat opetukset, tiesi se, että proletariaatin ei ole ylenkatsottava rauhallisia taistelukeinoja, ne palvelevat sen jokapäiväisiä, arkisia etuja, ne ovat välttämättömät vallankumouksen valmennuskausilla, mutta se ei saa unohtaa milloinkaan myöskään sitä, että määrättyjen ehtojen vallitessa luokkataistelu pukeutuu aseellisen taistelun ja kansalaissodan muotoihin; on hetkiä, jolloin proletariaatin edut vaativat vihollisten sääli-

mätöntä tuhoamista avoimissa taisteluyhteeenotoissa. Ensimmäisen kerran tämän osoitti Ranskan proletariaatti kommuunissa ja loistavasti todisti Venäjän proletariaatti joulukuun kapinassa.

Olkoonpa, että nämä molemmat työväenluokan valtavat kapinat on kukistettu — tulee uusi kapina, jonka edessä osoittautuvat heikoiksi proletariaatin vihollisten voimat, josta täydellisesti voittaneena selviytyy sosialistinen proletariaatti. (Lenin, kootut teokset XII nide siv. 162—164. Kirjoitettu v. 1908)

* * *

Esipuheessaan Marxin kirjeiden Kugelmannille venäläiseen painokseen Lenin käsittelee Marxin suhdetta kommuuniin, verraten sitä Plehanovin suhtautumiseen Venäjän proletariaatin vallankumousnousuun v 1905, seuraavasti:

Marxin suorittama kommuunin arviointi on Kugelmannille kirjoittamiensa kirjeiden kruunu. Ja tämä arviointi antaa erikoisen paljon rinnastettaessa sitä oikeistosiipeen kuuluvien Venäjän sosialidemokraattien otteisiin. Plehanov, joka huudahti matalamielisesti v 1905 joulukuun jälkeen: “Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin”, oli kyllin vaatimaton rinnastaakseen itseään Marxiin. Marx myöskin mukamas jarrutti vallankumousta v 1870.

Niin, Marx *myöskin* jarrutti sitä. Mutta katsokaa, millainen kuilu avautuu Plehanovin itsensä esittämän Plehanovin ja Marxin rinnastuksen yhteydessä.

Plehanov lokakuussa 1905 kuukautta aikaisemmin Venäjän ensimmäisen vallankumouksellisen aallon huippukohtaa ei ainoastaan ollut päättävästi varoittamatta proletariaattia, vaan päinvastoin puhui suoraan *aseiden käytön opettelun ja aseistautumisen* välttämättömyydestä. Mutta kun kuukautta myöhemmin taistelu syttyi, — kiirehti Plehanov, ilman sen merkityksen, tapahtumain yleisessä kulussa sen omaavan osuuden, sen ja taistelun erikoisempien muotojen yhteyden analyysin varjoakaan näyttelemään katuvaa intelligenttiä: “Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin.”

Marx *syyskuussa* v. 1870, *puoli vuotta* ennen kommuunia, varoitti suoraan ranskalaisia työläisiä: kapina tulee olemaan *järjettömyys*, sanoi hän Internatsionaalen tunnetussa adressissa. Hän paljasti etukäteen kansalliset harhaluulot v 1792 tapaisen liikkeen mahdollisuudesta. Hän osasi ei *perästä päin*, vaan useita kuukausia aikaisemmin sanoa: “Ei ole tartuttava aseisiin.”

Ja miten hän käyttäytyi silloin kuin tämä syyskuussa hänen itsensä esittämän lausunnon mukaan *toivoton* asia alkoi toteutua maaliskuussa v 1870? Ehkäpä Marx käytti tätä hyväkseen (niinkuin Plehanov joulukuun tapahtumia) vain Kommuunia johtaneiden vastustajainsa, proudhonilaisten ja blanquilaisten, “nujertamiseksi”? Ehkäpä hän alkoi torua kuin luokan naisvalvoja: sanoinhan minä, varoitinhan minä, kas tässä on romantiikkanne, vallankumoukselliset haihattelunne? Ehkäpä hän saattoi kommunaardeja, niinkuin Plehanov joulukuun taistelijoita, itsehyväisen filisterin mieltäylentävällä opetuksella: “Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin”?

Ei. Huhtikuun 12 p 1871 Marx kirjoitti *ylistävän* kirjeen Kugelmannille, — kirjeen, jonka me ripustaisimme mielellämme jokaisen venäläisen työläisen huoneen seinälle.

Marx, joka syyskuussa v 1870 nimitti kapinaa järjettömyydeksi, huhtikuussa v 1871, nähdessään kansan, joukkojen liikkeen, suhtautuu siihen suurten tapahtumain,

jotka merkitsevät askelta eteenpäin maailmanhistoriallisessa vallankumouksen liikkeessä, osanottajan mitä suurimmalla huomaavaisuudella.

Se on *yritys*, sanoo hän, murskata byrokraattinen sotakoneisto, eikä pelkästään siirtää se toisiin käsiin. Ja hän laulaa todellisen ylistysvirren proudhonilaisten ja blanquilaisten johtamille Pariisin "*sankarillisille*" työläisille. "Millainen joustavuus, — kirjoittaa hän, — millainen historiallinen initsiatiivi, millainen itseuhraamisen kyky onkaan noilla pariisilaisilla!"... "Historia ei vielä tunne esimerkkiä sellaisesta sankariudesta".

Historiallista initsiatiivia pitää Marx kaikkein arvokkaimpana. Oh, kunpa meidän venäläiset sosialidemokraattimme ottaisivat Marxista oppia venäläisten työläisten ja talonpoikain v 1905 lokakuussa ja joulukuussa osoittaman *initsiatiivin arvioinnissa!*

Syvällisemmän ajattelijan, joka näki etukäteen, vuotta aikaisemmin, epäonnistumisen, kumartuminen joukkojen *historiallisen initsiatiivin* edessä, — ja eloton, hengetön, pedanttinen: "Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin!" Eikö tämä ole taivas ja maa?

Ja joukkojen taistelun *osanottajana,* jonka taistelun hän oli hänelle ominaisella innolla ja kiihkeydellä ollen maanpakolaisena Lontoossa, ryhtyy Marx arvostelemaan "mielettömän urhoollisten" pariisilaisten, *"jotka ovat valmiit rynnäköimään taivasta", välittömiä askeleita.*

Oi kuinka silloin olisivatkaan nauraneet Marxille meidän nykyiset "realiset" älyniekat marxilaisten joukosta, jotka parjaavat Venäjällä v 1906—1907 vallankumouksellista romantiikkaa! Kuinka ihmiset pilkkaisivatkaan *materialistia, taloustieteilijää,* utopian vihollista, joka kumartuu taivaan rynnäköimisen "yrityksen" edessä! Kuinka paljon kyyneliä, alentuvaa naurua taikka valitteluja vuodattaisivatkaan kaikenlaiset koteloituneet ihmiset kapinatendenssien, utopismin ym ym johdosta, tämän taivaaseen pyrkivän liikkeen arvioinnin johdosta!

Mutta Marxiin ei ollut syöpynyt niiden valittelijain suuri viisaus, jotka pelkäävät harkita vallankumouksellisen taistelun korkeimpien muotojen *tekniikkaa.* Hän käsittelee juuri kapinan *teknillisiä* kysymyksiä. Puolustus vai hyökkäys, — sanoo hän aivan kun sotatoimet tapahtuisivat Lontoon luona. Ja hän päättää: ehdottomasti hyökkäys, "olisi pitänyt mennä heti Versaillesia vastaan"....

Tämä on kirjoitettu huhtikuussa v 1871, muutamia viikkoja ennen suurta veristä toukokuuta...

Kapinallisten, jotka olivat aloittaneet "mielettömän" (syyskuu v 1870) taivaan rynnäkköimisen "olisi pitänyt mennä heti Versaillesia vastaan".

"Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin" joulukuussa v 1905 voimakeinoin vastustaakseen ensimmäisiä yritteitä riistää valloitetut vapaudet...

Niin, Plehanov ei rinnastanut suotta itseään Marxiin!

"Toinen virhe", — jatkaa Marx *teknillistä* arvosteluaan, — "Keskuskomitea" (*sotapäällystö,* huomatkaa tämä, kysymys on kansalliskaartin KK:sta) KK "luopui *liian aikaisin* valtuuksistaan..."

Marx osasi varoittaa *Johtajia* ennenaikaisesta kapinasta. Mutta *proletariaattiin* joka rynnäköi taivasta, hän suhtautuu käytännöllisenä neuvoantajana, joukkojen *taistelun* osanottajana, jotka kohottavat *koko* liikkeen *korkeammalle asteelle* Blanqin ja Broudhonin vääristä teorioista ja virheistä huolimatta.

"Olipa asia miten tahansa", kirjoittaa hän, "Pariisin kapina, vaikkapa vanhan yhteiskunnan sudet, siat ja katalat rakit kukistaisivatkin sen, on puolueemme kunniakkain urotyö kesäkuun kapinan ajoista lähtien".

Ja Marx, salaamalta proletariaatilta ainoatakaan Kommuunin tekemää virhettä, omisti tälle *urotyölle* teoksen, joka *tähän päivään saakka* on paras ohje taistelussa "taivaan" valloittamiseksi, — ja kaikein hirvein pelätin liberaalisille ja radikaalisille *"sioille"*.

Plehanov omisti joulukuulle "teoksen", joka on muodostunut melkein evankeliumiksi kadeteille.

Niin, Plehanov ei rinnastanut suotta itseään Marxiin.

Kugelmann vastasi Marxille esittäen nähtävästi joitakin epäilyjä, mainiten asiain toivottomuudesta, realismista romantiikan vastapainoksi, ainakin hän rinnasti Kommuunia, *kapinaa* rauhalliseen mielenosoitukseen Pariisissa kesäk. 13 p v 1849.

Marx pitää heti (huhtik. 17 p v 1871) ankaran saarnan Kugelmannille.

"Luoda maailmanhistoriaa, kirjoittaa hän, *olisi tietenkin hyvin vakavaa, jos taisteluun ryhdyttäisiin, virheettömän suotuisain mahdollisuuksien vallitessa."*

Syyskuussa v 1870 Marx nimitti kapinaa järjettömyydeksi. Mutta kun *joukot* nousivat kapinaan, tahtoo Marx kulkea heidän kanssaan, oppia yhdessä heidän kanssaan taistelun kulussa, eikä lukea kansliaohjeita. Hän ymmärtää, että yritys laskea etukäteen madollisuudet aivan tarkasti olisivat noituutta tai toivotonta pedanttisuutta. Hän asettaa *kaiken yläpuolelle* sen, että työväenluokka sankarillisesti itseuhrautuvaisesti, initsiatiivisesti *luo* maailman historiaa. Marx tarkasteli historiaa niiden kannalta, jotka *luovat* sitä, omaamatta mahdollisuutta etukäteen laskea *virheettömästi* mahdollisuuksia, eikä intelligentti-pikkuporvarien kannalta, joka moraliseeraa "olisi ollut helppo nähdä etukäteen... ei olisi pitänyt tarttua..."

Marx osasi arvostaa myöskin sen, että historiassa on hetkiä, jolloin *joukkojen* epätoivoinen taistelu vieläpä toivottomankin asian puolesta on *välttämätön* näiden joukkojen jatkuvan kasvattamisen hyväksi ja niiden valmistamiseksi *seuraavaan* taisteluun.

Meidän nykyisille quasi-marxilaisille, jotka pitävät Marxin siteraamisesta vain sitä varten, että häneltä lainattaisiin vain menneisyyden arvostelu, mutta ei taitoa luoda tulevaisuutta, — on aivan käsittämätöntä, vieläpä periaatteellisesti vieras tällainen kysymyksen *asettelu*. Plehanov ei ajatellutkaan sitä, kun hän v 1905 joulukuun jälkeen ryhtyi "jarruttamisen" tehtävään.

Mutta Marx asettaakin juuri tämän kysymyksen unhoittamatta vähimmässäkään määrässä sitä, että syyskuussa v 1870 hän itse myönsi kapinan mielettömyyden.

"Porvarilliset versaillelaiset kanaljat", kirjoittaa hän, "ovat asettaneet pariisilaisille vaihdoehdon: joko ottaa vastaan taisteluhaaste taikka antautua ilman taistelua. Jälkimmäisessä tapauksessa *työväenluokan demoralisoituminen* olisi ollut *paljon suurempi* onnettomuus kuin millaisen tahansa johtajain määrän tuohoutuminen".

Tähän päätämmekin Kugelmannille lähettämissään kirjeissä Marxin esittämäin proletariaatin politiikan arvoisten opetusten lyhyen katsauksen.

Venäjän työväenluokka on jo kerran osoittanut ja osoittaa vielä useita kertoja, että se kykenee "rynnäköimään taivasta". (Leninin kootut teokset, X nide siv. 364-367).

A. STETSKII

Sosialistinen yhteiskunta on huomispäivän kouriintuntuva todellisuus

KYSYMYSTÄ toisesta viisivuotissuunnitelmasta NKP (b):n XVII puoluekonferenssissa käsiteltäessä piti tov. A. Stetskii helmik. 2 p seuraavan kiintoisan puheen:

Toverit, toisen 5-vuotissuunnitelman teeseillä on suuri historiallinen merkitys.

Sosialistinen yhteiskunta, joka ennen oli kaukaisena tulevaisuudennäköalana, kaukaisena päämääränä, nousee nyt eteemme huomispäivän kouriintuntuvana todellisuutena.

Siinä on puolueemme suuri voitto. Siinä leniniläisen politiikan suuri merkitys, jota toteuttaa puolueemme keskuskomitea tov. Stalinin johdolla taistelussa kaikenkarvaisia ja vivahteisia opportunisteja vastaan.

Mutta juuri siksi, että edessämme on parhaillaan suuret historialliset tehtävät, että olemme astuneet sosialistisen rakennustyön uuteen kauteen, meidän täytyy mitä huolellisimmin tarkastaa taloutemme eri ainesten, osien ja osasten välistä suhdetta: mitä täytyy vanhasta poistaa kokonaan, minkälaisia aineksia heittää pois, mikä tulee itse kuolemaan lähiaikoina, mitä täytyy säilyttää ja minkälaisia ovat ne uuden ainekset, joita meidän täytyy kaikin tavoin kehittää ja lujittaa. Meidän täytyy mitä huolellisimmin tarkastaa kaikkien näiden ainesten yhdistelmää, sillä täytyy ottaa huomioon jonkinlainen menestysten aiheuttama päänhuimausvaara eräiden toverien taholla.

Eräs tärkeimpiä teesejä, tärkeimpiä määritelmiä siinä päätöslauselmassa, joka esitetään konferenssille, on se määritelmä, että toisen 5-vuotissuunnitelman loppuun mennessä meidän on välttämättä päästävä siihen, että täysin häviävät ei ainoastaan kapitalistiluokat, vaan luokat yleensä, ja häviävät ne syyt, jotka synnyttävät luokat ja ihmisen ihmistä kohtaan harjoittaman riiston. Mitkä ovat nämä *luokkien olemassaolon* perusteet, mikä syy meidän on hävitettävä, että voisimme hävittää itse luokkien syntymisen mahdollisuuden? Tämä syy on *tuotantovälineiden yksityisomistus*. Tuotantovälineiden yksityisomistusta parhaillaan likvidoidaan, se häviää kapitalistisia aineksia vastaan käytävän taistelun kulussa, kulakistoa luokkana likvidoitaessa kauttaaltaan kollektivisoimisen perustalla ja talonpoikaistalouksien yhteistämisen ja niiden sosialistisen uudestijärjestämisen kulussa. Meillä ei ole mitään epäilyä siitä, että puolueemme suorittaa menestyksellä loppuun tuotantovälineiden yksityisomistuksen hävittämisen toisen 5-vuotissuunnitelman kuluessa, sillä kollektiivitaloudet esittävät jo nyt yhdessä neuvostotalouksien kanssa ratkaisevaa osaa neuvostomaan maanviljelyksessä, sillä kollektivisoimista suoritetaan joka vuosi menestyksellisesti ja menestyksellisesti likvidoitaan kulakisto luokkana.

Tuotantovälineiden yksityisomistuksen hävittämisen puolueemme epäilemättä suorittaa loppuun toisen 5-vuotissuunnitelman aikana. Sosialistiseen yhteiskuntaan nähden meidän tulee kuitenkin muistaa kaikki se, mitä kirjoittivat

Marx, Engels ja Lenin. Meidän täytyy ottaa huomioon, että luokkien hävittämisen jälkeen, niiden syiden häviämisen jälkeen, jotka synnyttävät luokkaeroa, jää vielä määrätyksi ajaksi pikkuporvarillisia jätteitä, *luokkaeron jätteitä*, jotka täytyy voittaa. Tässä suhteessa meidän täytyy päättävästi taistella porvarillisia ja kapitalistisia aineksia vastaan, niitä porvarillisia ja pikkuporvarillisia pyrkimyksiä vastaan, joita ilmenee kollektiivitalouksissa ja erinäisissä johdonmukaisen sosialististyyppisissä tuotantolaitoksissa.

Toisessa 5-vuotissuunnitelmassa asetetun luokkien hävittämistehtävän yhteydessä on eräs tärkeä periaatteellinen kysymys, johon nähden ei pitäsi olla mitään epäilystä, johon nähden pitäisi olla *täysi selvyys*. Se on kysymys *proletaarisesta valtiosta*. Tässä on täydellä äänellä sanottava, että proletaarinen diktatuuri oli, on ja tulee olemaan toisen 5-vuotissuunnitelman aikana ja sen jälkeenkin määrätyn ajan, ja että tätä proletaarista valtiota meidän täytyy lujittaa.

On itsestään selvää, että meidän proletaarisella valtiollamme on omalaatuiset piirteet, se on omalaatuinen valtio, ja Lenin nimittikin sitä *puolivaltioksi*. Se muuttuu toiseksi 5-vuotissuunnitelman loppuun mennessä, mutta se kuitenkin jää proletaariseksi valtioksi, proletaariseksi diktatuuriksi. Se jää valtioksi, joka on työväenluokan vallassa, jonka järjestää työväenluokka ja kaikki työtätekevät, se on valtio, joka käy yhä täydellisemmäksi, joka saa yhä täydellisempiä ja uusia tehtäviä, se käy yhä suuremmassa määrässä järjestöksi, jonka välityksellä työtätekevät yhä enemmän johtavat koko yhteiskunnallista tuotantoa ja rakentavat uutta sosialistista järjestystä; se on järjestö, joka taistelee uuden yhteiskunnallisen kurin puolesta ja lujittaa sitä, se on järjestö, joka, lujittaen proletariaatin voittoa, kukistaa kapitalististen ainesten vastustuksen ja likvideeraa nämä kapitalistiset ainekset.

Mutta juuri siksi, että proletaarinen valtio käy yhä täydellisemmäksi proletaarisen demokratian kehittymisen mielessä, että se valtaa yhä suuremmat työtätekevien kerrokset, osallistuttaen ne sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen, juuri siksi se valmistaa ja luo samalla perusteet omalle häviämiselleen. Lenin sanoo tästä niin selvästi, ettei jää mitään epäilyä.

“Todella täydellinen on demokratia, joka tulee tottumukseksi ja *sen tähden* kuolee. Täydellinen demokratia on samaa kuin ei mitään demokratiaa. Tämä ei ole paradoksi, vaan totuus!”

Tämä on leniniläinen määritelmä siitä, että proletaarinen demokratia kehittyy täydelliseen kuolemiseen. Tässä näemme materialistisen dialektiikan voiton. Näemme, kuinka tämä proletaarinen demokratia tulee yhä täydellisemmäksi, ja juuri siksi, että se tulee yhä täydellisemmäksi, proletaarinen valtio voittaa itse itsensä, se kieltää itse itsensä, se kuolee.

Milloin sitten tapahtuu tämä valtion täydellinen kuoleminen? Tässäkin suhteessa Lenin puhuu mahdollisimman selvästi. Täydellinen demokratia, joka tulee tottumukseksi ja sentähden kuolee, luovuttaa paikan periaatteelle: “Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan”. “Valtion täydellisen kuolemisen taloudellisena perustana”, sanoo Lenin, “on kommunismin niin korkea kehitys, että häviää henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuus, häviää siis eräs tärkeimpiä nykyisen yhteiskunnallisen eriarvoisuuden lähteitä, vieläpä sellainen lähde, jota

pelkällä tuotantovälineiden siirtämisellä yhteiskunnan omaisuudeksi, pelkällä kapitalistien pakkoluovuttamisella ei mitenkään voida yhdellä kertaa poistaa".

Tässä on sanottu, milloin tapahtuu tämä valtion täydellinen kuoleminen, se tapahtuu silloin, kun voittaa periaate: "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan", kun proletaarinen demokratia, sosialistinen kuri muuttuu tottumukseksi, kun häviää pakoainesten välttämättömyys.

"Valtion täysin kuolemiseksi tarvitaan täydellistä kommunismia" (Lenin).

Mutta minkälainen on sitten tie tähän täydelliseen demokratiaan? Tässä asiassa on suuri merkitys eräällä tov. Stalinin määritelmällä.

Tov. Stalin XVI puoluekokouksessa osoitti selvästi, että *tie valtion täydelliseen kuolemiseen kulkee proletaarisen valtion lujittumisen kautta,* että tämä prosessi on syvästi dialektinen. Ja tätä meidän on nyt korostettava kaikella täsmällisyydellä. Tie tähän täydelliseen kuolemiseen, josta Lenin puhuu, kulkee proletaarisen valtion *lujittumisen* kautta, sillä meidän täytyy (ja sen me menestyksellä teemme) osallistuttaa yhä suurempia proletariaatin ja työtätekevien kerroksia valtion hallinto- ja järjestämistehtävään, neuvostorakennustyöhömme, sosialistiseen rakennustyöhömme, ja se on proletaarisen diktatuurin *lujittamista* ja samalla ehtojen luomista sen kuolemiseen vastaisuudessa.

Meille on välttämätöntä taistelu porvarillisia aineksia vastaan, meille on välttämätöntä näiden porvarillisten ainesten likvideeraaminen, ja se onkin samalla proletaarisen diktatuurin ja sen elinten lujittamista. Ja sen me teemme taaskin saamalla mukaan laajat työtätekevät joukot.

Meille on välttämätöntä luoda yhteiskunnallinen, uusi, sosialistinen kuri, ja se onkin samalla proletaarisen diktatuurin lujittamista ja yhteydessä sen kanssa.

Meille on välttämätöntä taistelu pikkuporvarillisia ennakkoluuloja, pikkuporvarillisia pyrkimyksiä vastaan, eikä voida reväistä irti proletaarisen diktatuurin lujittamisen puolesta käytävästä taistelusta, se ei voi tapahtua sen sivu. Siis tie proletaarisen diktatuurin kuolemiseen kulkee sen lujittamisen kautta. Toisin *ei voi olla.*

Me emme voi tietysti myöskään hetkeksikään unohtaa sitä, että olemme kapitalistisessa piirityksessä. Niin kauan kuin on olemassa kapitalismi maamme ulkopuolella, vieläpä silloinkin, kun meillä tulee luokaton yhteiskunta, ei maamme ollen maailman proletariaatin iskuprikaatina, sosialistinen valtiomme, joka yhdistää työtätekevät, tule kapitalistiseen ympäristöön nähden olemaan mikään muu kuin proletariaatin suuri ja mahtava peruselin.

Lyhyesti sanoen, suurenmoisessa sosialistisen yhteiskunnan rakentamistyössä meidän ei ole hetkeksikään unohdettava niin niitä vaikeuksia ja vaaroja, jotka johtuvat kapitalistisesta ympäristöstä, kuin myöskin sitä, että tämän tehtävän toteuttaminen tapahtuu *luokkataistelun kautta, maassa olevien porvarillisten luokkien ja ainesten likvidoimisen kautta.*

Vielä kerran katson tarpeelliseksi toistaa, että edessämme on ja tulee vielä olemaan taistelu porvarillisia ja pikkuporvarillisia ennakkoluuloja vastaan ja pikkutuottajan psykologian uudeksimuokkaaminen.

Sitä paitsi tämä pikkutuottajan psykologian uudeksimuokkaami-

nen — Lenin korosti tätä — on pitkäaikainen ja vaikea tehtävä. Mutta muutamilla tovereilla joskus nytkin muodostuu sellainen mielivaikutelma, että kun kerran on luokaton yhteiskunta, kun kerran luokat on hävitetty, niin samalla poistuu kysymys etujoukosta: kaikki ovat kommunaareja, kaikki ovat yhtä tietoisia. Tämä on kaavamainen, abstraktinen käsitys. Todellisuudessa jokainen jää ihmiseksi, jolla on *hartioillaan oma historiansa,* ja erilaisuus kokemuksessa niin luokkataisteluun kuin sosialistiseen rakennustyöhönkin osallistumiseen nähden tulee olemaan suurimerkityksellinen toisen 5-vuotissuunnitelman päättymisen jälkeenkin. Eri asia on olla työläinen, ammattitaitoinen työläinen, joka on käynyt läpi pitkäaikaisen vallankumouksen, kansalaissodan ja suurtuotannon koulun, ja eri asia on olla kollektivisti, jolla on säilynyt pikkuporvarillisia ennakkoluuloja. Etujoukon tehtävä ei missään määrässä lakkaa, aivan samoin kuin ei lakkaa puolueemme tehtävä työtätekevien etujoukkona, heidän johtajanaan, kasvattajanaan ja etumaisena taistelijanaan. Samoin on asia myöskin *proletaariseen diktatuurin* nähden, joka on proletariaatin valtiojärjestö.

Meidän täytyy lopuksi, toverit, kiinnittää huomiotamme käytännölliseen työhömme ja taisteluumme uuden yhteiskunnallisen kurin puolesta, joka tulee yhä vapaaehtoisemmaksi, tietoisemmaksi, mutta jonka lujittamiseksi meidän täytyy vielä käyttää varmistuttamismetodien ohella, jotka esittävät yhä suurempaa osaa, myöskin pakotusmetodeja, jotka myöhemmin tulevaisuudessa tulevat kokonaan häviämään.

Meidän täytyy ottaa huomioon kaikki "syntymämerkit", jotka vielä jäävät toisen 5-vuotissuunnitelman päättämisen jälkeenkin siinä yhteiskunnassa, joka luodaan Neuvostoliiton työtätekevien käsillä. Nämä "syntymämerkit" ilmenevät ennen kaikkea "porvarillisen oikeuden" säilymisessä jakoon nähden, josta puhuivat Marx ja Lenin. Huolimatta siitä, että kaikkien työtätekevien tulee olla ja he tulevat tasa-arvoisiksi sosialistisen yhteiskunnan työntekijöiksi, että yhteiskunta omistaa tuotantovälineet, tulee osallistumisen jakoon ja vaihtoon tapahtua tavaraekvivalentin perustalla. Vaihdon tulee tapahtua kulutetun työn määrän ja laadun perustalla eikä periaatteen: "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan", perustalla. Tämä järjestys "porvarillisen oikeuden" jätteineen, joka on aivan välttämätön aste vastaiseen, sosialismin korkeimpaan kehityskauteen, kommunismiin mennessä, jossa periaatteena on: "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan", tämä järjestys puhuu täysin selvästi myöskin proletaarisen diktatuurin valtion välttämättömyydestä.

Tässä, toverit, ne kohdat, joita täytyy korostaa täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen tehtävien yhteydessä, tehtävien jotka täydessä mitassaan ovat nykyään puolueemme ratkaistavana.

Luonnollisesti nousee ratkaistavaksemme muitakin kysymyksiä. Luonnollisesti parhaillaankin nousee kysymys uudesta talouspolitiikasta ja sen vastaisesta historiallisesta kohtalosta. Minun nähdäkseni ei voi olla epäilyä uutta talouspolitiikkaa koskevaan kysymykseen nähden. Uusi talouspolitiikka oli politiikkaa, jonka tarkoituksena oli, komennuskukkulain ollessa proletariaatin käsissä ja, sallien kapitalistisia aineksia mutta samalla taistellen niitä vastaan, näiden ainesten poistunkeminen,

likvidointi ja sosialististen ainesten voitto; toisen 5-vuotissuunnitelman aikana uusi talouspolitiikka tässä merkityksessä ammennuttaa itsensä täysin tyhjäksi, sillä kapitalistiset luokat tulevat likvidoituiksi ja siis perustehtävä, jonka tov. Lenin asetti uudelle talouspolitiikalle, tulee ratkaistuksi. Kuitenkin täytyy tässäkin suhteessa varottaa päänhuimaukselta. Uuden talouspolitiikan metodit säilyvät kuitenkin toisen 5-vuotissuunnitelman jälkeenkin. Meidän täytyy ei ainoastaan säilyttää tavaravaihto, neuvostokauppa, vaan myöskin laajentaa sitä mahdollisimman paljon, jota paitsi se ei ole ensinkään sellainen kauppa kuin oikeisto-opportunistit sen esittävät. Se tulee olemaan erikoinen kauppa, neuvostokauppa, jossa tulevat esiintymään ei pikkutuottajat ja kapitalistit, vaan *sosialistisen talouden* eri ainekset, eri järjestöt ja elimet. Yhteys niiden välillä tulee olemaan tavaramuodossa, markkinamuodossa, mutta sillä tulee epäilemättä olemaan toinen periaatteellinen sisältö. Tämä neuvostokaupan etappi on meidän välttämättä kuljettava, voidaksemme totuttaa järjestömme neuvostotapaan, sosialistiseen tapaan, voidaksemme opettaa ne tutustumaan kuluttajaan, pitämään ohjeenaan hänen etujaan, hänen tarpeitaan, voidaksemme järjestää joustavia kauppajakelujärjestöjä.

Meillä on välttämätöntä myöskin rahan säilyttäminen. Tosin rahoihin meillä liittyy koko joukko vähemmän miellyttäviä muistoja. Mutta, toverit, asia ei ole siinä. Asia on siinä, että kukaan ei vielä ole keksinyt sellaista instrumenttia, joka voisi palvella kirjaamista, auttaa mittaamaan sitä, jota sanotaan arvoksi (tämä kategoria saa meillä myös toisen sisällön) ja joka korvaisi rahan. Tälllaista instrumenttia ei ole luotu. Ja Lenin sanoi, että tarvitaan suuria teknillisiä ja organisationisia edellytyksiä, jotta voitaisiin valmistaa rahan hävittämistä. Ja siksi, niin vastenmielisiä kuin rahat ovatkin, ovat ne meille vielä välttämättömiä. On itsestään selvää, että niilläkin meillä neuvostovaltiossa on ja tulee olemaan toinen periaatteellinen sisältö, sillä ne tulevat, vaikkakin erikoisessa vähemmän fetishiseeratussa muodossa, ilmaisemaan ja määrittelemään ne tuotannon, jaon ja neuvostokaupan sosialistiset suhteet, jotka meillä muodostuvat.

Lopuksi on välttämätön itsekannattavaisuus, sen lujittaminen rahallisessa ilmaisumuodossa, sillä itsekannattavaisuus, jota noudatetaan meillä parhaillaan tuotantolaitoksissa, on eräs tärkeimpiä keinoja lujan sosialistisen taloudellisen kurin ja järjestyksen luomisessa.

Tässä, toverit ovat ne ainekset, jotka välttämättömästi säilyvät vielä sillä sosialistisen yhteiskunnan asteella, jonka rakentamisen tehtävät ovat nyt edessämme. Mutta nämä vanhan yhteiskunnan "syntymämerkit" eivät lainkaan vähennä sen asian, jota suoritetaan ja niiden tehtävien, jotka on asetettu puolueellemme, suurta merkitystä.

Me taistelemme koskeilemista vastaan ja puolueemme ei ole erikoisen suopea niille, jotka koskeilevat. Mutta meillä on oikeus täydellä ylpeydellä sanoa, että mitä raskaimman, vaikeimman ja monimutkaisimman tehtävän — *siirtymisen kapitalismista sosialismiin — olemme ääripiirteiltään jo suorittaneet ja se merkitsee maailman sosialistisen vallankumouksen tien ja kulun helpottumista uskomattomasti.*

Lopuksi minun täytyy kiinnittää huomiota muutamiin kohtiin kulttuuri kysymyksessä, joka on välttämättä ratkaistava toisen 5-vuotissuunnitelman kuluessa. Näitä kohtia ei ole otettu huomioon teeseissä, mutta ne epäilemättä ilmenevät itse 5-vuotissuunnitelmassa.

Tehtävänämme on ennenkaikkea lujittaa ja luoda teknillinen perusta — raskas teollisuus, konerakennusteollisuus ja sähköistäminen.

Mutta sitä mukaa kuin tämä teknillinen perusta yhä enemmän kehittyy sitä mukaa saavat yhä suuremman merkityksen kulttuuri- ja kasvatuskysymykset, jotka on hyvin ratkaisevasti otettu huomioon KK:n teeseissä.

Näiden kulttuurikysymysten yhteydessä täytyy, minun nähdäkseni, asettaa kaikessa laajuudessaan eräs kysymys — kysymys erään puolueemme ohjelman tärkeän kohdan täyttämisestä — *yleisen polyteknillisen oppivelvollisuuden käytäntöön saattamisesta* 17 *ikävuoteen asti toisen 5-vuotissuunnitelman loppuun mennessä.* Yleinen polyteknillinen opetus on meillä parhaillaan käytännössä, mutta vain 4-vuotinen. Meillä on 7-vuotinen koulu, mutta 7-vuotisen koulun, teknikumin ja korkeakoulun välillä on keskeytymä, joka vaikuttaa erittäin haitallisesti kaaderien valmistamiseen. Sitä paitsi meillä on nyt kaikki mahdollisuudet ja edellytykset että voidaan ryhtyä poistamaan tätä keskeytymää ja toisen 5-vuotissuunnitelman lähimmästä vuodesta lähtien vähitellen rakentamaan tätä uutta polyteknillistä koulua, joka käsittäisi lapset 17-ikävuoteen asti.

Toinen kysymys koskee kulttuurivallankumouksemme aineellista perustaa mikä on määrätyssä mielessä nyt kulttuurivallankumouksen jokapäiväinen leipä se on kysymys paperista. Arvelen, että kaikki ovat kanssani yhtä mieltä siinä, että tässä suhteessa kuljemme tavattoman hitaalla vauhdilla. Tätä vauhtia on välttämättä joudutettava toisen 5-vuotissuunnitelman kuluessa. Toivomme, että toiseen 5-vuotissuunnitelmaan merkitään valmistettavaksi 2 miljoonaa tonnia kulttuuritarpeihin käytettäviä paperilajeja, 300 tuhannen tonnin sijasta, joka meillä on nyt, sillä ilman sitä kulttuurivallankumous ei suju hyvin.

Puolue on saavuttanut suurta menestystä siksi, että sillä on ollut oikea leniniläinen linja, että se on taistellut armotta ja leppymättömästi tältä linjalta poikkeamisia vastaan, siksi, että se on taistellut ei ainoastaan politiikan, vaan myöskin teorian alalla, jossa suuri merkitys on ollut ja on tov. Stalinin ohjauksella ja neuvoilla. Näillä neuvoilla ovat olleet tavattoman suuri merkitys sekä teoreettisella rintamalla että taloudellisella rintamalla. Muistakaa viime vuosi. Me astuimme 5-vuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle paljon järjestetymmin, paljon lujemmin yhteenliittyneenä ja varmempana kuin edelliselle vuodelle. Otamme Donin kivihiilialueen ja muut suuret tuotantolaitokset. Mistä johtuu suuri menestys tuotantolaitoksissamme? Se johtuu siitä, että me järjestämme, ryhdyimme järjestämään työtä näissä tuotantolaitoksissa tov. Stalinin kuuden ehdon perustalle. Näiden tov. Stalinin kuuden ehdon toteuttaminen käytännössä on takeena menestyksellemme.

Meillä ei ole epäilyä siitä, että näiden kuuden ehdon perustalla, järjestämällä työmme uudella tavalla, voimme menestyksellä täyttää vuoden 1932 suunnitelman ja voittoisasti suorittaa 5-vuotissuunnitelman neljässä vuodessa (*Suosionosoituksia*).

Y. S.

Tov. Stalinin kirje ja Kominternin puolueet

TOVERI Stalinin kirje muutamista bolshevismin historian kysymyksistä, jossa kirjeessä hän paljasti trotskilaisen salakuljetuksen eräissä aikakauslehdissä julkaistuissa kirjoituksissa ja osotti virheitä olevan hyvinkin vastuunalaisten tovereiden johtamain toimituskuntien julkaisemissa bolshevikkipuolueen historioissa — tämä kirje on herättänyt kommunistipuolueet tutkimaan kirjallisuuttaan, paljastamaan siinä esiintyneet virheet, vieraiden ideologiain ilmaukset. Varsinkin on osoittautunut tärkeäksi käydä läpi puolueiden historia. Sellainen tarkastus on osoittanut, että monissa puolueissa oli — joko joku ryhmä, väliin johtokin — ollut siinä käsityksessä, että puolue oli "kehittynyt" väliasteiden kautta jostakin II:n internationalen radikaalisemmasta suunnasta tai puolueesta, eikä siinä muka oltukaan tarvittu ratkaisevaa murrosta, selvän tekemistä siitä vanhasta kannasta, joka muka oli jonkinlaista sen maan "bolshevismia," todellista marxilaisuutta, vaikkakaan ei niin selvää, kirkasta kuin Leninin. Tov. Stalin osottaa, kuinka esim. Saksan vasenradikaalit, jotka olivat parhaita II:n internationalen vasemmistolaisia (Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Franz Mehring, Klara Zetkin ym), kuitenkin olivat väärässä kovin monissa marxilaisuuden peruskysymyksissä. Pahinta kaikesta — he eivät kyenneet tekemään pesäeroa edes avoimista revisionisteista, Marxin opetusten kieltäjistä, saatikka sitten todella taistelemaan keskustalaisia, Kautskya ym vastaan, jotka yhä selvemmin loittonivat marxilaisuudesta, kunnes sen tykkänään pettivät.

On julkaistu eräiden puolueiden lausuntoja tov. Stalinin kirjeen johdosta. Niistä selostamme tässä pari.

Saksan kompuolueen keskuskomitea julkaisi tammik. 8 p kirjelmän, jossa se tervehtii tov. Stalinin kirjettä velvoittavana asiakirjana taisteluun sosdem. jätteitä ja vaikutuksia vastaan. Kirjeessä huomautetaan, että Neuvostoliitossa eivät oikeisto-opportunistit eivätkä vastavallankumoukselliset trotskilaiset voi nykyisin avoimesti propagoida teorioitaan, mutta onnistuu heidän niitä uittaa kirjallisuuteen, milloin sen julkaisijat sopuillen, mädällä liberalismilla suhtautuvat sellaiseen salakuljetukseen. On oltava selvillä siitä, että joka yrittää uittaa trotskilaisuutta leninismin tilalle, se kaivaa perusteita pois puolueen taistelun alta, mikä on sitäkin tuhoisampaa nyt juuri, kun imperialistit, II:n internationalen auttaessa, kiireellä valmistavat interventiota Neuvostoliittoa vastaan. Puoluehistorian kysymyksillä on nyt valtava merkitys tämän päivän taisteluille; on muistettava teorian ja käytännön erottamaton yhteys leninismissä.

Neuvostoliiton kompuolue on maailman proletariaatin iskujoukko. Sen kysymykset ovat kaikkien maiden työläisten kysymyksiä. Niihin suhtautuminen kompuolueissa on usein auttanut erottamaan bolshevisoituvan etujoukon s-d ainekista. Saksan kompuolueelle on tov. S:n kirjeellä erikoinen merkitys, onhan siinä kysymys suhtautumisesta Saksan sodanedellisen sosialidemokratian ryhmiin, erikoisesti vasen-radikaaleihin, joiden joukosta lähtivät Saksan kompuolueen perustajat, puolueen, jonka jokai-

sessa kehitysvaiheessa puoluehistorian leniniläinen selvitys on ollut erottamaton sosialidemokratian vaikutusten, keskustalaisuuden ja luxemburgismin perujen voittamiskysymyksestä.

Saksan kompuolue perustettiin jouluk. 1918, jolloin murrettiin ne esteet, mihin Lenin oli osottanut vasen-radikaaleja arvostellessaan (mm arvostellessaan Rosa Luxemburgin sotavastaista Junius-broshyyria). V. 1919 taisteltiin syndikalistisia "vasemmistolaisia" vastaan ja paljastettiin vaistovaraisuus-teoria (että vallankumoustaistelut tulevat "itsestään", ilman puolueen tehokasta työtä). V. 1920, jolloin taisteltiin valkoisten Kapp-kapinaa vastaan, tarjoutui Thalheimer-Levyjen johto lojaaliseen opposioon "riippumattomain" sosialidemokraattien hallitukselle. Ja kun sitten riippumattomat jakautuivat ja osa tuli kompuolueeseen toivat ne tullessaan keskustalaisaineksia, joista oli sitten vapauduttava. KI:n avulla.

V. 1923 antaumisen jälkeen taisteltiin brandlerilaisuutta vastaan ja 1924 fischer-maslovilaista trotskilaisuutta vastaan, v. 1928 tehtiin ero brandlerilaisista ja masennettiin sopuilu — ja aina oli se taistelua bolshevisoimisen puolesta, sosdem jätteitä vastaan. Brandlerilaiset luopiot yrittivät kaunistelemalla luxemburgilaisuutta käyttää sitä aseena kompuoluetta vastaan. Kompuolue osotti tällöin, kuinka Marx ja Engels olivat pitäneet välttämättömänä erontekoa työväenliikkeeseen tunkeutuneista porvariston agenteista, mitä juuri Saksan vasenradikaalit eivät olleet ymmärtäneet. Bolshevikit yksin olivat tässä asiassa Marxin ja Engelsin perinnön täyttäjiä.

Luxemburgilaisuuden puolmenshevistinen ideologia näkyy sen suhtautumisesta proletaariseen vallankumoukseen, puolueen rooliin, talonpoikais- ja kansallisuuskysymyksiin; näkyy sen virheellisestä imperialismin teoriasta. Vielä sodan aikana esiintyi pelkoa tehdä pesäero kautskylaisista. Saksan kompuolueen keskuskomitea sanoo nyt päättävästi, että tämä vasemmistolaisten vika oli Saksan työväen vallankumousliikkeen kehityksen ja voiton pahin este. Mikä kaikki osottaa tov. Stalinin kirjeen suurta merkitystä Saksan kompuolueen bolshevisoinnille. Vielä on esim. tov. Lenzin eräässä esityksessä väite, että "miltei kaikki vallankumoukselliset marxilaiset, Leninkin, aliarvioivat reformistisen rämettyneisyyden ja reformistisen byrokratian vallan", mikä on törkeää vääristelyä.

Erikoisen tärkeä on, sanoo Saksan kompuolueen keskuskomitea, panna merkille tov. Stalinin kirjeen kohta, jossa hän puhuu sellaisista, jotka kirjoittavat jyrkkien päätöslauselmain alle, päästäkseen rauhaan arvostelijoista, mutta eivät elämässä noudata niitä päätöksiä. Saksan kirjeet ja tov. Thälmanin kirjoitus puolueessa esiintyneistä virheistä ovat pyrkimyksiä kohottaa puolueen ideologista tasoa ja parantaa sen käytännöllistä työtä. Ei voida erottaa toisistaan sisäistä kasvatustyötä puolueessa taistelusta sivusuuntia ja virheitä vastaan. Sellainen merkitsee luopumista marxismin-leninismin periaatteista. Pää-iskun täytyy kohdistua porvarien yhteiskunnallista päätukea, sosialidemokratiaa ja sen "vasenta" filiaalia vastaan. Ilman sitä ei voida ajatella tehokasta taistelua porvaristoa vastaan, ilman sitä ei voida voittaa puolellemme proletariaatin enemmistöä.

Puolan kompuolueen keskuskomitea kehottaa taistelemaan luxemburgilaisuuden peruja vastaan ja likvidoimaan ne, sillä juuri

luxemburgilaisuudesta hakevat sekä vastavallankumoukselliset trotskilaiset että brandlerilaiset luopiot aseensa KI:ia vastaan. Tov. Stalin on mobilisoinut puoluevalppauden vihollisideologioita ja niihin liberaalista suhtautumista vastaan.

Puolan kompuolue on "Puolan ja Liettuan sosdem puolueen" perillinen ja sellaisena velvollinen suorittamaan perusteellisen itsekritiikin. Juuri Rosa Luxemburgia arvostellessaan korosti Lenin itsekritiikin ja ideologian tarkistuksen välttämättömyyttä niissä ryhmissä, joista oli tuleva III:n internationalen perustajia. — Puolan ja Liettuan sosdem. puolue oli Luxemburgismin tyypillinen edustaja II internationalessa. Juuri tärkeimmissä kysymyksissä (porvarisdemokraattisen vallankumouksen sosilaistiseksi kasvamisen, kansallisuus-, talonpoikais- ja organisatiokysymyksessä) oli se väärässä bolshevikkejä vastaan, jotka olivat II:n internationalen ainoa tosimarxilainen puolue.

Puolan kompuolueen III puoluekokouksessa esitettiin väärä väite, että Puolan ja Liettuan sosdem. puolue oli ollut bolshevismin puolalainen ilmenemismuoto, ja että mitä erimielisyyksiä oli ollut, ne olivat olleet bolshevismin puitteissa. Puolan ja Liettuan sosdem. puolueen perusvika oli epäbolshevistinen suhtautuminen valtakysymykseen ja vallankumouksen liikkeelle panevien voimien epäbolshevistinen arvio. Rosa L. hylkäsi Leninin teorian proletariaatin diktatuurista ja "kasvamisesta", ja tunnuksen työväen ja talonpoikain vallankumouksellis-demokraattisesta diktatuurista. Puolue hylkäsi neuvostot v. 1905, vaikka ne jo silloin esiintyivät vallan ituina. Rosa Luxemburg arvosteli väärin bolshevikkeja (perustavan kokouksen hajottaminen, terrori ym) Puolan ja Liettuan sosdem. puolue ei ymmärtänyt proletariaatin johtavaa osuutta kaikkien sorrettujen luokkien ja kansallisuuksien taistelussa ja taisteli itsepintaisesti Leninin tunnusta vastaan: kansain itsemääräämisoikeus eroamiseen asti.

Rosa Luxemburgilla oli virheellinen teoria imperialismista ja teki hän kapitalismin kukistamisen mekaanisesti riippuvaksi ulkoisista voimista, arveli kapitalismin romahtavan itsestään, kun ei-kapitalistiset markkinapaikat loppuvat, mikä oppi on räikeässä ristiriidassa Marxin-Leninin opin kanssa kapitalismin sisäisistä ristiriidoista, jotka ratkeavat sosialistisen vallankumouksen kautta. Tästä Rosa Luxemburgin virheestä johtui myös hänen virheellinen kantansa Puolan kysymyksessä. Hän osotti aivan oikein Puolan porvariston etujen yhteyteen tsarismin kanssa, mutta hän ei nähnyt ristiriitaa hallitsevan ja sorretun kansan valtaherrain välillä. Hänen virheensä kansallisuuskysymyksessä hidastutti laajain talonpoikais- ym joukkojen mobilisoimista taisteluun, taistelua Puolan sosialistista puoluetta (PPS) vastaan. Rosa Luxemburg yliarvioi vaistovaraisuuden merkityksen ja hylkäsi bolshevikkien organisatio-kannan muka blanquilaisena. Menshevismiin ja trotskilaisuuteen suhtautui Puolan ja Liettuan sosdem. puolue sopuillen, olipa väliin niiden kanssa liitossa bolshevikkejä vastaan.

Vielä PKP:n perustamisen jälkeenkin oli luxemburgismi sen ideologiana ja vasen-menshevististen traditioiden kanssa, vakava este sen bolshevisoimiselle. Virallisesti katkaistiin välit sen kanssa v. 1923, mutta tov. Varskin johtama ryhmä arvosteli opportunistisesti trotskilaisia syrjäpyrintöjä, samalla arvostelematta PPS:n vasemmis-

tolaisten menshevistisia peruja. Puoluetta ei kasvatettu bolshevismin hengessä, jopa kannatti silloinen johto brandlerilaisia Saksassa ja trotskilaista oppositiota NKP (b):ssa. Äkkijyrkkä suunta puolueessa (Domski) puolusti luxemburgismia KI:n linjaa vastaan, kehittyen sitten trotskilaiseksi ryhmäksi. — Vielä myöhemminkin on ilmennyt luxemburgilaisuuden jätteitä.

Raskaat kokemukset panivat etsimään virheitten juuria, ja tuloksena oli saavutuksia talonpoikais- ja kansallisuusliikkeiden alalla, sekä puolueen johtava osuus monissa lakoissa sekä järjestön kasvu fasistiterrorista houlimatta. Niin myös ideologisen taistelun saavutukset. Nyt on tehtävänä työväen ja ei-proletaaristen joukkojen voittaminen, voitokkaan vallankumouksen järjestäminen, mikä on mahdollinen vain voittamalla luxemburgilaisuuden perut.

Puolan ja Liettuan sosdem. puolueen historialliset ansiot (taistelu nationalismia vastaan, puolalaisten ja venäläisten työläisten veljellinen taisteluliitto, puolueen johtava rooli 1905 ja puolueen lähellä olo bolshevikkien kanssa) kehottavat sitä lujemmin ponnistamaan luxemburgismin perujen voittamiseksi, joita on vielä (kansallisten vapaustaistelujen aliarvioiminen, vaistovarais-mielialat, org-tehtäväin väheksyminen ym). On voitettava tapahtumista jälkeenjääminen ja noustava kansanliikkeiden alotteentekijäksi ja organisaattoriksi. Puolueen tehtävänä on jatkuvasti taistella luxemburgismin ilmauksia vastaan puoluekirjallisuudessa. On joudutettava työtä puolueen ohjelman valmistamiseksi, sen leniniläisen perustan lujittamiseksi. Syvennettävä puoluekasvatusta ja julkaistava Leninin peruskirjat.

O. V. KUUSINEN

Viime aikain lakkotaistelut ja PAI:n tehtävät

PROFINTERNIN (Punaisen ammatillisen internationalen) täysi-istunnossa (jota selostimme lehtemme 3:nnessa n:ssa) piti tov. O. V. Kuusinen otsikossa mainittua kysymystä koskettelevan seuraavan puheen:

Nykyisin on jo ratkaistu kysymys, voidaanko lakkotaisteluja käydä kriisiaikana. Kokemus osoittaa, että kriisiaikana voidaan ja pitää käydä lakkotaisteluja. Kysymys on vain taistelujen paremmin järjestämisestä ja oikein johtamisesta, niiden alhaalta käsin rakennetun yhteisrintaman perustalla laajentamisesta ja työväenluokan enemmistön voittamisesta puolelleen. Tältä näkökulmalta katsottuna ei lakon menestystä mitata pelkästään sen materiaalisten saavutusten mukaan, vaan etupäässä sen poliittisen merkityksen mukaan. Mutta lakon ei vain materiaalisen, vaan myös sen kaiken poliittisen merkityksen ehdottomana edellytyksenä on, että me täydellä todella taistelemme työläisten päivänvaatimusten, vaikka kuinkakin pienten, puolesta.

Luonnollisesti opimme me voitokkaiden lakkojen kokemuksista käyttämään taistelussa oikeata strategiaa ja taktiikkaa. Mutta meidän on otettava varteen hävittyjenkin lakkojen opetukset. Varsovan raitiotieläislakko on meille osottanut, kuinka työväen vaatimukset ja

taistelun tunnukset on laadittava. Toverit olivat lakon edellä pitäneet kokouksia työmailla ja niissä olivat sen työmaan työläiset esittäneet taisteluvaatimuksia ja määritelleet niihin kantansa. M.m. vaadittiin erään insinöörin erottamista, joka oli tehnyt itsensä kuuluisaksi rationalisoimisehdotustensa kautta, jotka olivat joka kerran kipeästi sattuneet työläisiin. Tätä vaatimusta kannattivat kaikki työläiset yksimielisesti ja tuli siitä taistelun lähtökohta.

Me voimme kokemusten perusteella myös varmistua siitä, että lakonjohdot, jotka olivat työväenjoukkojen itsensä valitsemat, suorittivat taistelussa valtavan tehtävän. Tämä kysymys tuntuu niin luonnolliselta, että sen todistaminen tuntuu aivan turhalta. Mutta emmekö tunne tapauksia, jolloin — kuten esim. Etelä-Walesissa (Iso-Britanniassa) — suuret työväenjoukot tekivät lakon ja jossa vähemmistöliikkeen kannattajia valittiin "keskuslakkojohdoksi" konferenssissa, johon oli kokoontunut 40 osanottajaa. Tämä osottaa, että eivät kaikki PAI:n kannattajat ole kunnollisesti harkinneet V kongressin päätöksiä, että eivät kaikki PAI:n kannattajat käytännössä toteuta näitä päätöksiä.

Toinen tärkeä kysymys on: missä ja milloin on otettava lakon alote? Joka tapauksessa ei se riipu aina meistä. Mutta me tiedämme tapauksia, jolloin toverimme eivät ole yrittäneetkään ottaa alotetta, kuten esim. Ranskassa suuren tekstiililakon aikana tai Iso-Britanniassa Etelä-Walesin kaivosmieslakossa. Varsovan raitiotielakko osottaa meille, kuinka lakko oikein valmistetaan ja alote oikeaan aikaan otetaan käsiin. Tässä tarkotuksessa kutsuivat toverit — ei vain yhtä, vaan useita kokouksia, ja onnistui heidän johtaa työläiset taisteluun. Työläiset tunsivat, että heillä on johto, joka kunnolla kykenee johtamaan heidän taisteluaan.

Toinen oleellinen kysymys on taistelun laajentaminen. Varsovan raitiolakossa vangittiin useimmat lakonjohdon jäsenet, vaikkakin oli ryhdytty varokeinoihin. Mutta paikalla kohottivat toverit vaatimuksen, että vangitut on vapautettava. Sitä kannattivat lakkolaiset yksimielisesti, ja tuli siitä taistelun laajentamisen lähtökohta. Tämä taktiikka vastaa täysin V kongressin päätöksiä, joissa osotettiin, että uusien vaatimusten, varsinkin poliittisten täytyy olla mitä kiinteimmässä yhteydessä sen taistelun kanssa.

Me tunnemme ranskalaisten tekstiilityöläisten sankarillisen taistelun käytännölliset opetukset, jossa taistelussa toverimme osottivat, että hekin osaavat taistella. He rakensivat barrikaadeja, ja lakkovahti oli hyvin järjestetty. Ettei tämä työn puoli ollut huonosti tehty, sitä osottaa tosiasia, että saivat 3,000 uutta jäsentä CGTU:hun (vallank. ammattijärjestö). Kuitenkaan ei heidän onnistunut saada ratkaisevia poliittisia tuloksia, sillä heikko oli vielä heidän yhteytensä joukkojen kanssa; eivät ole vielä oppineet johtamaan joukkoja.

Taistelussa reformisteja vastaan. On väärin väittää — kuten meillä usein tehdään — että reformistit eivät koskaan ole mukana lakossa. Saksassakin olivat reformistit mukana Berlinin metallilakossa, Duisburgin satamalakossa jne, sillä joukkojen painostus oli liian kova. Merkitseekö tämä sitten sitä, että sillä joukkojen painostus oli liian kova. Merkitseekö tämä sitten sitä, että reformistit johtavat joukkoja taisteluun? — Ei missään

tapauksessa. — Virheen tekisimme, jos sanoisimme, että reformistit johtavat työläiset taisteluun pakottaakseen työnantajat kompromissiin.

Ranskan tekstiililakon aikana sanoivat toverimme työläisille: reformistit ovat taistelleet vain siihen saakka kuin sopimuksensa Laval'in kanssa edellyttää. Mitä tämä merkitsee? Sitä että reformistit kuitenkin käyvät taistelua. Mutta se on aivan väärin. Ne eivät käyneet minkäänlaista taistelua, eivätkä ne nykyisin käy mitään taistelua. Niiden tarkoituksena on demobilisoida työläiset, he pettävät ne alun alkaen. Tätä meidän täytyy väsymättä korostaa ja työläisille selostaa. Reformistien kavallus on meidän silloinkin paljastettava, kun ne näennäisesti asettuvat taistelun johtoon. Muutoin käyttävät ne työläisten yhteisrintamaa taistelussa vahvistaakseen vaikutustaan.

Jokaisen lakon jälkeen täytyy meidän alkaa erikoinen kamppailu reformistisen taktiikan paljastamiseksi. Samalla on meidän myös arvosteltava opportunismia omissa riveissämme. Ikävä kyllä tavataan sellaisia ilmiöitä meidän riveissämme varsin usein. Varsovan lakossakin, jota johdettiin todella hyvin, oli lakon johdon vangitsemisen jälkeen hetki, jolloin reformistit esittivät viranomaiselle lähetystön lähettämistä, mihin toverimme eivät tienneet, mitä vastata. Ruhrin alueella kehottivat toverimme työläisiä esittämään suuria vastalausepäätöksiä ja lähettämään ne hallitukselle, sen sijaan että olisivat mobilisoineet joukot taisteluun.

Joku sana työstä työpaikoilla. Se ei ole pelkästään organisatorinen tehtävä, vaan ennen kaikkea kysymys työn poliittisesta sisällöstä. Me järjestämme vastalausekokouksia, kuten esim. Iso-Britanniassa, mutta työläiset pysyvät poissa näistä kokouksista. — Miksi? — Siksi että brittiläiset toverimme — eivätkä he ole tässä asiassa yksin — eivät tunne työläisten tämän päivän tarpeita eivät tiedä mikä liikuttaa työläisiä työpaikoilla ja heitä kuohuttaa. He eivät väliin tiedä sitäkään, mitä kysymyksiä on pantava keskusteltavaksi, jotta työläiset tulisivat kokouksiin. Ei ole kysymys pelkästään työläisten lakkoon mobilisoimisesta — eihän lakkoja joka päivä järjestetä. On tunnettava työläisten tämän päivän vaatimukset, jotta voitaisiin käydä heidän jokapäiväistä taistelua. On elettävä työläisten mukana työmaalla, on tunnettava, mistä kenkä puristaa, on osattava pukea sopivaan muotoon heidän valituksensa ja tarpeensa. Vasta silloin kykenemme me todella voittamaan työpaikat ja sen kautta työväenluokan enemmistön.

Y. S.

Toveri Stutshkan muistolle

TAMMIKUUN 26 päivänä kuoli Moskovassa Latvian proletariaatin johtaja Paul Stutshka. Hän oli ollut yli neljän vuosikymmenen aikana poliittisen taistelun rintamalla ja oli kuollessaan mm Kansainvälisen kontrollikomitean puheenjohtaja.

Lyhyesti lueteltuna elämäntiensä: synt. heinäk. 14 p v. 1865 Liivinmaalla talonpoikaistalossa. Suoritettuaan tutkintonsa Pietarin ylio-

pistossa toimi hän Riiassa juristina ja sanomalehtimiehenä. V. 1888—91 oli hän toimittajana ja sitten avustajana demokraattisessa *Denas Lapa* lehdessä, joka v. 1893 omaksui jyrkän sos.dem kannan. V. 1895 tuli taas toimittajaksi ja vangittiin toimituksen mukana v. 1897. Seitsemän kuukauden vankeuden jälkeen karkoitettiin Vjatkan lääniin 5 vuodeksi. V. 1903—6 oli poliisin valvonnan alaisena Vitebskissä.

V. 1903 valitaan hänet silloin perustetun Latvian sosdem. puolueen keskuskomitean jäseneksi. Teki maanalaista työtä ja avusti lehtiä. V:sta 1907 Pietarissa ottaen osaa myös venäläiseen puoluetoimintaan. — V. 1917 valitaan hänet Pietarin neuvostoon, jossa kuuluu bolshevikkifraktioon. On siitä asti ollut Toimeenpanevan keskuskomitean jäsen. Lokakuun vallankumouksen jälkeen sai hän, ollessaan ensimmäisenä oikeusasiain kansankomissaarina, käydä käsiksi tsaarillis-porvarillisen oikeuslaitoksen tunkioihin. V. 1917 hänet valittiin Latvian kompuolueen keskuskomitean jäseneksi ja sen edustajaksi Kominterniin.

V. 1917 tulee hänestä Latvian neuvostohallituksen puheenjohtaja. *Kumouksessa* (N:n 49—52 v. 1919) on julkaistu hänen kirjoituksensa "Viisi kuukautta Neuvosto-Latviaa" (venäjäksi on ilmestynyt samanniminen kirja, sisältäen tov. S:n kirjoituksia tuolta ajalta). Kirjoituksessaan tov. Stutshka kuvaa niitä mullistuksia, joita imperialistinen sota toi pienen, mutta kapitalistisesti verraten kehittyneen Latvian (silloisen tsaarillisen läänin) oloihin: Riian väkiluku, ennen sotaa 625 tuh., oli tammik. 1919 vain 212 tuh., satatuhatta perhettä teollisuusproletariaattia oli v. 1915 siirretty Venäjän eri kaupunkeihin, maalaisproletariaatti joutui sotilassinellissä rintamille.

Marrask. 1918, Saksan vallankumouksen aikoina, heräsi kysymys: voidaanko moisille sodanraunioille lähteä rakentamaan sosialismia. Latvian kommunistit vastasivat rohkeasti myöntävästi. Jouluk. 1 p. julkaisi Riiassa salaa toimineen KK:n päätöksellä perustettu neuvostohallitus manifestinsa. Muutaman päivän päästä oli tämä hallitus jo Latvian alueella, Walkissa. Jo jouluk. 13 p oli hallituksen puhemiehistö määrännyt työläisten, maattomain ja tarkk'ampujain edustajakokouksen tammik. 13 p:ksi Riian ritarihuoneelle — joka vielä oli valkoisten käsissä! Neuvosto-Venäjän toimeenpanevan keskuskomitean puhj. Sverdloville, joka hymyillen kysyi, eikö hänellekin annettu kutsu ole vähän ennenaikainen, vakuutti tov. Stutshka, että he pitävät sanansa. Ja pitivät. Punaisten latvialaisten tarkk'ampujajoukkojen lähetessä nousi työtätekevä kansa kaikkialla kapinaan ja tammik. 4 p sähköitti tov. Stutshka tov. Sverdloville, että neuvostokonferenssi pidetään määräpäivänä.

Sitten kertoo tov. Stutshka, kuinka valkoinen Suomikin oli Viron puolelta painostamassa Neuvosto-Latviaa. Saksan sosdem johto esiintyi myös avoimina lahtareina. "Noske on avomielinen" — sanoo tov. Stutshka — "ja hän avoimesti kumoaa huhut, että muka ympärysvallat ovat pakottaneet Saksan jättämään sotavoimia Latviaan." — "Me emme ole tähän pakotetut sopimuksen perusteella" — myöntää Noske — "mutta Kuurinmaa (nyk. Latvia) onkin — *saksalainen maa.*" — Siis Noske puolustaa saksalaisten lahtarien taistelua Latvian työläisiä ja talonpoikia vastaan sillä, että Kuu-

rinmaalla on — 4 pros. saksalaisia (etupäässä parooneja!).

Asema oli vaikea, sanoo tov. Stutshka. Oli taisteltava kolmella rintamalla: Viro (jossa punaiset hävisivät Tallinnan edustalla, ja jossa valkoisia auttamassa olivat Suomen valkoiset). Saksan säännölliset sotavoimat, sekä kaiken maailman "vapaaehtoisia" (Saksasta, Tanskasta, Ruotsista, Suomesta ym). — Samalla oli selkäpuolella suoritettava luovaa työtä. Teollisuudessa oli vaikeutena se, että tärkeimmät koneet ja työväki oli evakuoitu Venäjälle, eikä niitä voitu vielä palauttaa. Elintarvepula oli hirveä, mutta työläiset kestivät urheasti vaikeudet. — Maakysymys oli erikoinen. Suurtiloista muodostettiin 230 neuvostotaloutta. Tehtiin myös virheitä. Neuvosto- ja puolueaparaatti oli yhteinen (virhe). Pienessä Latviassa oli useita kansallisuuksia. Puolueen pää-äänenkannattaja ilmestyi 6 kielellä: latvian, venäjän saksan liettuan, viron ja juutalaisten kielellä. (Voimme lisätä, että julkaistiin lehtiä suomeksikin; niitä toimitti SKP:n lähettämä tov. Puttonen). — Että Neuvosto-Latvia oli mitä läheisimmässä suhteessa Neuvosto-Venäjään, on luonnollista.

Siis viisi kuukautta kesti neuvostovaltaa (tammik. 3 p:stä toukok. 22 p:ään). Porvarit ja nosket levittivät juttuja kommunistien julmuuksista, kun lahtarien petomaisuuksien takia oli otettava ja ammuttavakin vastavallankumouksellisia panttivankeja sekä rangaistava 1906—7:n teurastajia. Mutta tässäkin, sanoo tov. S. rajoituttiin mahdollisimman vähään.

Kun sitten tulivat valkoiset, mm Saksan Scheidemann-Noskien sotilaat, niin hävittivät ne Marxin kuvapatsaat, häpäisivät punaisten veljeshaudat sekä ampuivat satamäärin työläisiä, etupäässä kommunisteja.

Latvian neuvostovallan kukistuttua jatkoi tov. Stutshka työtään Neuvosto-Venäjällä. On ensin oikeusasiain komissaarin sijaisena ja v:sta 1923 Ylioikeuden puheenjohtajana. Hän kehitti myös marxilais-leninistisesti valtio-oikeuden teoriaa, järjesti Komakatemian oikeustieteellisen sektion, josta sitten muodostettiin Neuvostorakennus- ja oikeustieteen instituutti. Hänen teoksissaan on kyllä esiintynyt virheitäkin, mutta silti on hänen uranuurtajatyönsä merkitys suuri.

Tov. Stutshkan tomu sijoitettiin tammik. 27 p Punaisella torilla Kremlin muuriin.

Tov. Stutshka seurasi kiinnostuksella myös Suomen oloja ja harrasti lähemmän yhteyden aikaansaamista Suomen ja Latvian kompuolueiden kesken. Kansainvälisen kontrollikomitean kokouksissa johti hän puhetta vielä muutamia päiviä ennen kuolemaansa. Muistossa säilyy tämän taistelijavanhuksen komea hahmo.

Toveri Pjatnitski 50-vuotias

Moskovassa tammik. 30 *p* 1932

TOVERI Pjatnitski viettää tänään 50:nnettä syntymäpäiväänsä. 50-vuotisen taistelutoverimme me tietoinen elämä on yhtä jatkuvaa proletaarista vallankumouksellista toimintaa, kirkasta bolsheviikkielämää. Viime vuosisadan lopulla, jolloin työväen vallankumouksellinen joukkoliike tsaarin Venäjällä oli maan keskuksissa vielä alkuasteellaan, liittyi käsityöläisnuorukainen illegaaliseen sosdem. työläiskerhoon. Hän sai käsiinsä Leninin *Iskran* ensimmäisen numeron. Heti sen saatuaan ryhtyy hän levityksen järjestäjäksi. Hän käy ensi oppivuotensa Leninin koulussa — jo nuorena tulee hänestä ammattivallankumouksellinen. Hänen kouluutuksensa ei ollut pelkkää aikakauslehtien lukemista ja tutkimista. Siihen kuului vainot ja vangitsemiset, siihen kuului vankilaelämä, sankarilliset karkaamiset, emigratio ja karkotus. Pjatnitskin ammattivallankumoukselliskouluutus oli uhrautuvaa uupumatonta sitkeätä jokapäiväistä työtä, bolshevististen aatteiden toteuttamista vallankumouksellisissa elimissä ja organisatioissa, yhteyden aikaansaamisessa ja lujittamisessa bolshevikkien ulkomailla olevan poliittisen keskuksen, jossa leniniläiset aatteet taottiin, ja maan kesken, josta hajallaan olevat illegaaliset puoluekomiteat toimittivat elävää ainehistoa joukkotyön kokemuksesta leniniläiselle keskukselle ja, taistellen lahkolaisuutta vastaan, valmistivat vallankumoukselliselle työväenpuolueelle bolshevismin voitokasta etenemistä. Se oli puoluesolujen järjestämistä työmaille ja tehtaisiin, se oli niin legaalisten kuin puolilegaalistenkin mahdollisuuksien käyttämistä, lakkojen ja joukkomielenosoitusten järjestämistä, joukkojen kunnollista valmistusta aseellista kapinaa varten.

Ja kaikki tämä — taistelussa opportunismia vastaan oikealla ja "vasemmalla". Ei ole ainoatakaan tärkeämpää tämän vallankumoustyön alaa, missä tov. P. ei olisi ollut mukana, läheisesti ja uskollisesti seuraten Leniniä. Raskaat, uhreja vaatineet vuodet, jolloin järjestettiin keskitetty puolue, puoluerahaston ollessa miltei tyhjänä, *Iskran ekonomisteja* vastaan käymän taistelun vaikeimpina vuosina ja puoluekokouksen jälkeen 1903, bolshevikkien ja menshevikkien taistelun ensimmäisinä vuosina on Pjatnitski illegaalisen puoluekirjallisuuden ja puoluetyöntekijäin kuljetuksen mestarillisena järjestäjänä tsaarin Venäjän ankarasti vartioidun rajan yli. V. 1905 vallankumouksen aikana, joka oli suuren Lokakuun pääharjoitus, on tov. P. johtavain puoluetoverien joukossa järjestämässä ja johtamassa joukkotaisteluja Odessassa. Joukkoliikkeiden taantumisaikana, syvän taantumuksen vuosina, on tov. P. jälleen bolshevikkien ulkomaan keskuksen illegaalisen apaatin organisaattorina.

Taistelussa likvidaattoriutta vastaan on hän v. 1912 pidetyn Pragin konferenssin organisaattoreita, jolloin bolshevikit lopullisesti konstituoituvat itsenäiseksi puolueeksi. Pian on hän taas tsaarin Venäjällä leniniläisen keskuskomitean asiamiehenä ja illegaalisen työn järjestäjänä Volgan mailla, vangitsemiseensa ja Siperiaan karkoitukseen asti. Helmikuun vallankumouksen jälkeen, joka hänet vapautti, on hän rautatieläisten jär-

jestäjänä ja aseellisen kapinan yhtenä johtajana Moskovassa, sitten Moskovan puoluejärjestön sihteerinä.

Viime vuosina on hän NKP:n ylimmän puolue-elimen, keskuskontrollikomitean jäsen, myöhemmin myös keskuskomitean, hän on Kominternin TPK:n jäsen ja orgtyön johtaja sekä eräs sen sihteereitä. Nämä ovat vain kaikkein tärkeimmät tov. Pjatnitskin elontien asemat.

Ei ole helppo kuvata tov. P:n toimintaa Kominternissa. Siitä mitä hän kommunistisen maailmanpuolueen johtavassa työssä on suorittanut ja yhä suorittaa, ei sadattakaan osaa tule julkisuuteen. Ammattivallankumouksellinen koulutus Leninin johdolla tuntuu hänen koko työnsä joka yksityiskohdassa — kumouksellinen, joka aina mitä vaatimattomimmin auttaa tovereita ja järjestäjiä, joita hän erittäin tarkasti, ottaen kaikki seikat huomioon, johtaa sekä yhteenliittää lujalla ja varmalla kädellä. Kominternin yleisen johdon puitteissa vaikuttaa tov. P. voimakkaasti bolshevistisena puoluerakentajana ja joukkojärjestäjänä, välittäen bolshevikkipuolueen historiallisen kokemuksen sovelluttamista myös itsensä KI:n johtavien elimien työn järjestämiseen.

Kovissa, monivuotisissa taisteluissa sosdem perujen jätteitä vastaan sekä poliittisella että organisatorisella alalla, vaistovaraisuutta ja siitä johtuvaa puolueen osuuden aliarvioimista vastaan joukkojen johtajana ja järjestäjänä — taistelee tov. P. rautaisella johdonmukaisuudella ja sitkeydellä sisulla leniniläisten org.-periaatteiden ja metoodien käytäntöön ottamisen puolesta jokaisessa KI:n sektsiassa, ennenkaikkea puolueiden rakentamiseksi työmaasolujen pohjalle. Siihen ei kuulu vain Leninin puolueen riveissä suoritetun monivuotisen puoluetyön kokemus, vaan myös jokaisen kompuolueen ja sen kaaderien, jäsenistön, sen työ- ja taisteluehtojen erikoisuuden tarkka tuntemus, siihen kuuluu proletaarisen vallankumouksen vihollisten, ennenkaikkea sosialidemokratian ja reformististen ammattijärjestöjen politiikan, organisation ja työmetodien tarkka tuntemus.

Vallankumouksellisen ammatillisen työn ala, kompuolueiden joukkotyön tärkeimpänä, on viime vuosina ollut tov. P:n jatkuvan välittömän huomion esineenä. Hänen terävä kaikkien niiden arvostelunsa, jotka eivät kyllin lujasti ja päättävästi taistele kompuolueiden uudestijärjestämiseksi työmaasolujen pohjalle, jotka vetoavat vaikeuksiin ja esteisiin puolustaakseen heikkouksiaan, perustuu aina sekä kaikinpuoliseen asiantuntemukseen että huolelliseen tosiasiain tarkistukseen kuin myös bolshevistiseen politiikan ja organisation yhteyden arvioon sekä taistelualueen erikoisuuksien huomioon ottamiseen.

Tehdä KI:n sektiat todella kykeneviksi toteuttamaan bolshevistista politiikkaa, kykeneviksi murskaamaan sosialidemokratian, voittamaan työväenluokan enemmistön, järjestämään ja johtamaan ratkaisevia valtataisteluita — tämä on aina ollut tov. Pjatnitskin koko toiminnan johtava aatos. Voidakseen suorittaa kommunistisen maailmanpuolueen bolshevisoimisen mutkikkaan tehtävän on välttämätön kehittää KI:n johtavat elimet ja aparaatti etupäässä propagandistisesti ja agitatorisesti vaikuttavasta koneistosta elimiksi, jotka pystyvät antamaan sektioille poliittisesti ja organisatoorisesti differentioitua johtoapua. Tov. P:n vallankumouksellinen asiallisuus, realisuustunto, pohjaa myös monivuotiseen

leniniläiseen kouluutukseen: tosiasiain oikeaan arvioon, niiden poliittiseen kytkemiseen ja erittäin konkreettiseen kysymysten asettamiseen sekä myös harvinaisen tarkkaan koko kansainvälisen työväenliikkeen tuntemiseen. Tämä realisuustunto on niin mutkikkaan työ- ja taistelualueen oikean johtamisen tärkein edellytys, kuin on kansainvälinen vallankumouksellinen liike.

Tämä bolshevistinen realisuustunto, yhtyneenä intohimoisen lujaan vallankumoukselliseen haluun tehdä kaikki KI:n sektiot kykeneviksi täyttämään historiallisen tehtävänsä, ilmenee tov. Pjatnitskilla hänen vihassaan kaikkea oikeisto-opportunista sanontaa vastaan päätöksissä, kaikkinaista "vasemmistolaisilla" fraaseilla peitettyä passiivisuutta vastaan. Siksi on tov. Pjatnitski intohimoinen taistelija kaikkea sanojen teosta eroamista vastaan, taistelija tehtyjen päätösten vallankumouksellisen toteuttamisen puolesta. Siksi ilmeneekin hänen puheissaan ja kirjoituksissaan aina kysymyksen asettamisen konkreettinen selvyys sekä myös iskuvoima, joka sattuu asian ytimeen.

Toverimme Pjatnitski on kallionluja bolshevikki, kansainvälisen kommunistisen liikkeen esikuvallinen johtaja.

Wilhelm Pieck (Saksa), *Manuilski* (NKP), *Wan Ming* (Kiina), *Kuusinen* (TPK), *Tsorez* (Ranska), *Schvaboda* (Tshekkoslovakia), *Knorin, Losovski, Browder, Hathawlay* (Yhdysv.), *Bela Kun, Gopner, Slavinski* (Puola), *Sen Katajama Gusev, Kolarov. O-Kano* (Japani), *Mitskevitsh, Manner, Tshemodanov* (Kim), *Varga, Angaretis* (Liettua), *Codovilla, Tshahaja, Trilla* (Espanja), *Iskrov* (Bulgaria), *Mazzi* (Italia), *Hansen* (Norja).

Puolueemme historian tutkiminen tieteelliselle, bolshevistiselle uralle

KEHITTÄEN bolshevistisen hyökkäyksen koko rintamalla puolueemme on saavuttanut sen, että viisivuotissuunnitelman kolmantena vuonna voitokkaasti päätettiin sosialistisen talouden perustan luominen. Eteemme nousevat uudet jättiläismäiset, taitoa ja tarmoa kysyvät tehtävät: viisivuotissuunnitelman täyttäminen v. 1932, taistelu uuden viisivuotissuunnitelman puolesta, jonka peruslähtökohdat, hahmopiirteet ja suunnan antaa äskettäin pidetty Neuvostoliiton kommunistisen puolueen XVII puoluekonferenssi.

Puolue taistelee sosialistisen talouden jo lasketulle vankalle perusmuurille rakentuvan sosialistisen yhteiskuntarakennuksen rakentamisen uusien suurten probleemien ratkaisemiseksi.

Kehityksemme vauhdikkaissa tempoissa muuttuu erinomaisen nopeasti tilanne ja olosuhteet, muuttuu monimutkainen yhteiskunnallistaloudellinen kutous, nousee uusia problemeja, uusia tehtäviä, uusia kysymyksiä. Uusissa olosuhteissa on uudella tavalla työskenneltävä, uudella tavalla johdettava.

Luokkataistelun muodot muuttuvat, muuttuvat luokkavihollisen vastarinnan muodot koko rintamalla tapahtuvan sosialistisen

hyökkäyksen vastustamiseksi. Niin myös muuttuvat opportunismin esiintymismuodot puolueessa, opportunismin, joka on, kuten aina, heijastusta luokkavihollisen painostuksesta proletariaatin takapajuisiin kerroksiin ja työväenluokan etujoukon eräisiin soluihin: opportunismi sopeutuu uusiin olosuhteisiin ja sonnustautuu vastaavasti uuteen pukuun,

Rakentava sosialismi Neuvostoliitossa saavuttaa historiallisia voittoja samaan aikaan kuin kapitalistisen järjestelmän kaikki ristiriidat kärjistyvät jyrkästi mitä ankarimman maailman talouspulan olosuhteissa, talouspulan, joka kapitalismin yleisen pulan olosuhteissa kehittyy ennennäkemättömällä voimalla. Kapitalismin ristiriitojen kerkeämättömän kärjistymisen pohjalla kasvavat ja kypsyvät kansainvälisen vallankumouksen voimat, jonka etujoukkona ja iskuprikaatina on Neuvostoliiton Kommunistinen puolue.

Näissä olosuhteissa, kun käytännölliset tehtävät nousevat entistä korkeammalle tasolle, kasvaa myös *vallankumouksellisen teorian* merkitys. Se antaa käytännölle "orienteerausvoiman, perspektiivin selvyyden ja varmuuden työssä, uskon asiamme voittoon" valaisten sosialismin rakentamisen ja vallankumouksellisen taistelun jyrkän ja mutkaisan tien. Koko historiansa taipaleella on bolshevismi aina kantanut korkealla vallankumouksellisen teorian lippua, aina leppymättömästi taistellut sen puhtauden puolesta osaten leniniläisellä teräksen kovuudella pitää kiinni jokaisesta bolshevistisesta kirjaimesta. Se on ollut eräs tärkeimpiä bolshevismin voiton ehtoja.

Suotta eivät luokkaviholliset ja niiden agentuuri ole aina yrittäneet rynnäköidä puolueen asemia teoreettisella rintamalla, pyrkien myrkyttämään vallankumouksellisen teorian lähteet, teorian, jolla on ensiluokkainen merkitys taistelun johtamisessa ja sosialistisen rakennustyön ja kansainvälisen vallankumouksen taistelijain monimiljoonaisen armeijan marxilaisleniniläisessä kasvatuksessa.

Toveri Stalinin kirje aikakauslehti *Proletarskaja revolutsijan* toimitukselle korostaa kaikella voimalla bolshevistisen valppauden tiukan voimistamisen välttämättömyyttä teorian rintamalla.

Toveri Stalinin kirje korostaa kaikella voimalla bolshevistisen hyökkäyksen päättävän tiukentamisen välttämättömyyttä teoreettisella rintamaosalla, sillä se on oleellinen osa hyökkäyksessä koko rintamalla, jota puolue voitokkaasti käy antaen luokkaviholliselle musertavia iskuja.

Toveri Stalinin kirje paljasti luokkavihollisen ja sen agentuurin uudet manööverit taistelussa neuvostovaltaa ja proletariaatin diktatuuria vastaan. Se mobilisoi puolueen bolshevistisen valppauden näitä manööverejä vastaan, nostaa valtavan korkealle tasolle ideoloogisen taistelun kysymykset.

Toveri Stalin paljasti, miten jopa puolueemme historian alalle on tunkeutunut trotskilaisuuden salakuljetus. Ja teoreettisen rintaman juuri tämän osan erikoisuus on siinä, että tässä teoria punoutuu yhteen politiikan kanssa, vallankumouksellisen taistelun taistelupraktiikan kanssa erikoisen terävästi ja eroittamattomasti.

Avotaistelussa murskattu ja aatteellisesti paljastettu trotskilaisuus, josta jo kauan sitten on tullut vastavallankumouksellisen porvariston etujoukko, esiintyy teoreettisella, erikoisesti historian rintamalla naamioituna, suojelusvärin verhoamana, kätkeytyneenä halleluja-fraseologiaan puolueen päälin-

jan puolesta ja yrittää siellä täällä löytyvän mädän liberalismin avulla salakuljetustietä syöttää vastavallankumouksellisia aatteentynkiä eräiden meidän aikakauslehtiemme ja kirjojen nimen suojassa, laillistuttaakseen nuo aatteentyngät, saattaakseen ne leviämään laajalle, varatakseen niiden kautta itselleen vaikutuksen joukkoihin, etenkin varttuvaan nuorisoon.

Paljastettu, murskattu, vastavallankumouksellinen trotskilaisuus yrittää parjata puoluetta, sosialistista rakennustyötä, yrittää historiaa vääräntämällä diskreditoida bolshevistista puoluetta, mustata sen leniniläistä esikuntaa. Trotskilaisuudesta ei ole ainoastaan tullut kansainvälisen porvariston tietotoimisto NKP(b):n asioissa, kuten tov. Stalin huomautti jo XVI puoluekokouksessa; paitsi sitä, että trotskismi varustaa vastavallankumouksellista porvaristoa valheellisilla tiedoilla puolueemme tilasta, varustaa se sitä myös vastavallankumouksellisilla aatteilla neuvostovaltaa vastaan taistelemiseksi.

Pohjimmaltaan trotskilainen teoria perustuu siihen vastavallankumoukselliseen teesiin, että meidän maassamme on sosialismin rakentaminen mahdotonta. Juuri siitä teesistä lähtevät trotskilaiset "prognooseissaan" neuvostovallan kaikenlaisista "kriiseistä". Trotskilaista teesiä sosialismin rakentamisen mahdottomuudesta meidän maassamme käyttävät laajalti hyväkseen kaikki neuvostovallan viholliset taistelussaan proletariaatin diktatuuria vastaan, valmistellessaan aseellista interventiota kapitalismin uudelleenpystyttämiseksi

Vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden toinen perusteesi — bolshevismin kiertämätön rämettyminen — on aivankuin erikoisesti muovattu sitä varten, että kapitalistimaiden porvariston olisi helpompi pettää kansanjoukkoja; että kävisi mahdolliseksi käyttää petettyjä työläisjoukkoja vastavallankumoukselliseen sotaan neuvostomaata vastaan. Maksaako vaivan puolustaa Neuvostoliittoa, jos sen johdossa on rämettyvä puolue, joka muka rypee porvarillistumisen suossa? Mitä eroa asiain näin ollen on Neuvostoliiton ja minkä kapitalistisen maan välillä tahansa?

Trotskilaisuuden salakuljettajain koko toiminta puolueen historian rintamalla, mikä nyt on paljastunut ja perin juurin mennyt myttyyn on nyt itse asiassa ollut tähdättynä siihen, että puolueen historiaan saataisiin syötetyksi "aatteellinen" perustelu heidän kahdelle teesilleen: sille, että meidän maassamme on sosialismin rakentaminen mahdoton ja sille, että bolshevismi rämettyy.

Erinomaisen kouraantuntuvasti osoitti tämän toveri Stalin kirjeessään ottaen esimerkiksi kaksi tyypillistä trotskilaisuuden salakuljettajaa, Slutskin ja Volosevitshin.

Armottomasti paljasti toveri Stalin Slutskin ja Volosevitshin trotskilaisuuden asiamiehiksi. Mutta he eivät suinkaan ole ainoita. On vielä löytynyt koko joukko "literaattoreita" ja "historioitsijoita", jotka todistelevat, ettei bolshevismi taistellut ennen sotaa keskustalaisuutta vastaan; Leningradissa on joku S. Pokrovski, joka on mennyt bolshevikkien vastavallankumouksellisessa parjaamisessa niin pitkälle, että kirjoittaa mustaa valkoiselle missä sanoo, että v. 1905 Lenin oli yhtä mieltä menshevikkien kanssa porvaris-demokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi kasvamisen kysymyksessä.

Miten on saattanut tapahtua niin, että trotskilaisuuden salakuljetus puolueen historiaa koskevassa kir-

jallisuudessa on saanut jossain määrin jalansijaa, että sellaisen tyypillisen salakuljettajan, kuin Volosevitshin kirjoja julkaistiin vuosikausia monina painoksina; että Slutskin artikkeli ei ainoastaan saanut sijaansa *Proletarskaja revolutsijan* palstoilla, vaan jäi vastausta vaille yli vuoden ajaksi? Vain sentakia, että luokkavalppautta on historiallisella rintamalla ollut kerrassaan riittämättömästi, vain siksi, että huomattava osa tuon rintaman työntekijöistä on mädällä liberalismilla suhtautunut lениniläisvastaisiin ja bolshevisminvastaisiin aatteisiin, vain sentakia on saattanut tällaista tapahtua. Ja vain se voi selittää sen, että meidän bolshevistisillakin historioitsijoillamme tavataan virheitä, jotka valavat vettä Slutskien ja Volosevitshien myllyyn. Tähän on vaikuttanut myös se, että meidän ideologisen rintamamme useilla osilla on ollut käytännössä sellaiset johtamistavat, joita vastaan puolue käy mitä tiukinta taistelua: konkreettisen asiaansuhtautumisen puute, kaavamaisuus, johtaminen "yleispiirteissään". Joku ajatteli, että paperin allekirjoittaminen se se onkin sitä johtamista. Tällaiset "johtamismetoodit" helpoittivat suuresti trotskismin salakuljettajain toimia.

Kirkkaita esimerkkejä luisumisesta trotskilaisen tulkinnan tielle, jolla ei ole mitään yhteistä NKP (b):n todellisen historian kanssa, voi löytää tov. Jaroslavskin johdolla toimitetusta neliosaisesta *NKP (b):n historiasta.* Tässä teoksessa on koko joukko mitä törkeimpiä periaatteellisia ja historiallisia virheitä. Virheellisesti esitetään siinä v. 1905 vallankumouksen luonne, ja annetaan aivan väärä, epäleniniläinen esitys kysymyksessä porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi. Teoksen toisessa osassa suorastaan väitetään, että v 1905 ei ollut aineellisia edellytyksiä Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamiseksi sosialistiseksi. Tässä teoksen II osan kirjoittajat revisioivat marxismin alkeellista lähtökohtaa, sillä jos sosialistiselta vallankumoukselta puuttuivat aineelliset edellytykset Venäjällä XX vuosisadan alussa, niin miten Marx saattoi asettaa kysymyksen tällaisesta vallankumouksesta Europassa jo puolivälissä XIX vuosisataa, jolloin Saksa jopa Ranskakin olivat taloudellisessa kehityksessä alemmalla asteella kuin Venäjä v 1905?

Väärä, epäleniniläinen kysymyksen asetus porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi, mikä esitetään teoksen toisessa osassa, on kiinteässä yhteydessä muissa osissa ilmenevien samanluontoisten virheiden kanssa. Niinpä III osassa väitetään, että vasta sotavuosien aikana bolshevismi tuli kansainväliselle areenalle, että puolue käsitti tsarismia vastaan tehtävän vallankumouksen ja imperialismia vastaan tehtävän vallankumouksen yhteyden taaskin vasta sotavuosina, ja että tämä muka johti uuteen käsitykseen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi. Vielä 1931 julkaistussa uudessa painoksessa nuo virheet toistetaan kokonaan. Teoksen VI osassa annetaan itse asiassa trotskilainen, läpeensä valheellinen ja bolshevikkeja parjaava kuva puolueemme historian helmi-maaliskuun (vl) ajasta v. 1917.

On huomautettava, että puolueemme historian helmi-maaliskuun aikaa koskevan puoluevastaisen esityksen tueksi otetaan lainauksia A. Shljapnikovin kirjasta *Vuosi 1917,* joka ei ole mitään muuta kuin trotskilainen häväistyskirjoi-

tus puoluetta vastaan ja vuoden 1917 historian tietoista väärennystä mensheviistisessä hengessä. A. Shljapnikov on kyllin kauan taistellut leniniläistä puoluetta ja sen johtoa vastaan, pitäen kiinni omista katsomuksistaan, jotka ovat omalaatuisensa syndikalismin ja menshevismin seos. Ja tuosta taistelusta on jäänyt selvä merkki A. Shljapnikovin "historiallisiin teoksiin", joissa asetetaan päämääräksi todellisen historian vääristeleminen määrättyjen poliittisten tarkoitusperien hyväksi. Ei ole sattuma, että Trotski vastavallankumouksellisissa kirjoituksissaan niin usein ja myötämielisesti vetoaa tähän "ansiokkaaseen historiaan".

Samoin tov. Jaroslavskin toimittaman mainitun teoksen VI osassa pannaan yhtäläisyysmerkki puolueen ja sen johdon yhdeltä puolen ja Kamenjevin opportunistisen kannan välille v. 1917. Kamenjevin, joka todellisuudessa puhui porvarillis-demokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi kasvamista vastaan ja piti sosialistisen vallanlankumouksen tunnuslausetta ennenaikaisena niin "takapajuisessa" maassa kuin Venäjä. Tästä luonnollisesti tullaan siihen johtopäätökseen, että jos puolue tosiaan oli samalla kannalla kuin Kamenjev tässä kysymyksessä,niin oli sen aseistauduttava uudelleen päästäkseen oikeaan taktiikkaan. Kun puolue itse asiassa helmikuun (maaliskuun) vallankumouksen v 1917 jälkeen eroitti riveistään Voitinski-Sevrukin oikeistolaisen ryhmän ja torjui jyrkästi Kamenjevin kannan, niin IV osan kirjoittajat koettavat esittää asian niin, että puolueen linja muka silloin lankesi yhteen Kamenjevin linjan kanssa. Samassa osassa annetaan törkeän väärä formuleeraus Lokakuun vallankumouksesta. Sitä ei esitetä proletaariseksi vallankumoukseksi, joka sivumennen saattaa loppuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tehtävät, vaan esitetään se kahtena itsenäisenä vallankumouksena, porvarillis-demokraattisena ja sosialistisena.

Samoin on tässä teoksessa aivan riittämättömästi valaistu kansallisuuskysymystä koko NKP(b):n historian kuluessa, mikä merkitsee tuon kysymyksen hämäämistä niin kansainvälisesti kuin Neuvostoliittoonkin nähden. Samoin väitetään tässä teoksessa, ettei Rosa Luxemburg muka milloinkaan horjunut taktillisissa kysymyksissä, mikä on aivan virheellinen esitys, sillä onhan tunnettua hänen puolimensheviistiset virheensä vallankumouksen ydinkysymyksissä (imperialismin teoria, kansallisuus- ja siirtomaakysymys, kysymys talonpoikaistosta, kysymys porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi, proletariaatin diktatuuriksi, organisatiokysymys y.m.).

Tässä on huomautettu vain tärkeimmistä virheistä ja vääristelyistä, joita esiintyy tov. Jaroslavskin toimittamassa *NKP(b):n historiassa.* Jo nämäkin riittävät osoittamaan, että tuota teosta ei voi pitää kirjana, josta opiskellaan bolshevistisen puolueen historiaa. *Pravdan* ja *Bolshevikin* toimituksille lähettämässään kirjeessä tov. Jaroslavski arvostelee tämän hänen johdollaan toimitetun teoksen virheitä. KKK:n presidiumi on katsonut tov. Jaroslavskin ilmoituksen tyydyttäväksi.

Toveri Stalinin kirje ei vain paljastanut trotskismin salakuljetusta puolueemme historian alalla, ei ainoastaan paljastanut bolshevististen historijoitsijaimme virheitä, jotka valavat vettä vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden myllyyn, ei ainoastaan antanut

armotonta iskua mädälle liberalismille, joka on helpoittanut trotskilaisuuden salakuljettajain työskentelyä. Toveri Stalinin kirje osoitti kaikella voimalla sen, miten riittämättömästi, puutteellisesti ja heikosti on puolueen historiaa käsittelevässä oppikirjallisuudessamme ja aikakauslehdistössä valaistu sellaisia bolshevismin peruskysymyksiä kuin kysymystä bolshevismin kansainvälisestä osasta, kysymystä porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi.

Puolueemme historian tutkiminen on asetettava tieteellisille, bolshevistisille raiteille. Tov. Jaroslavskin suurena virheenä oli aivan epätyydyttävä, liberaalinen avustajain ja kirjoittajain valinta toimittamansa historian kirjoittajakollektiiviin. Siihen oli päässyt tunkeutumaan puoluekannaltaan ilmeisesti horjuvia aineksia. Muutamat heistä, esim. Elvov, oli jo aikoja sitten paljastettu trotskilaisuuden salakuljettajaksi ja itse asiassa yritti muodostaa tavallaan puolueen historian trotskilaisen väärennyksen "koulua". On kiinnitettävä suuri huomio niin historiallisella kuin kaikillakin teorian rintamilla kaaderien valintaan ja kasvatukseen bolshevistisen itsekritiikin laajan kehittämisen pohjalla. Erikoisesti on bolhevistisen itsekritiikin tulella suoritettava kaiken oppikirja — kirja- ja aikakauslehtituotannon tarkastus puolueen historian alalla. Tässä kirjallisuudessa on välttämättä vedettävä esiin kaikki virheet ja virheelliset formuleeraukset. Tällaisia virheellisiä formuleerauksia eri kysymyksissä on useissa puolueen historian käsittelevissä kirjoissa, esim. N. H, Popovin *NKP(b):n historiassa*. Näitä virheitään on N. Popov kosketellut *Pravdassa* 29/12—31 julkaistussa kirjoituksessaan.

Tietenkään ei tätä kirjallisuuden tarkastusta suoritettaessa saa missään tapauksessa sekoittaa toisiinsa eriluontoisia virheitä. Osoitettaessa virheellisyyksiä muissa NKP(b):n historiaa käsittelevissä kirjoissa ei suinkaan saa hämätä Jaroslavskin toimittaman teoksen karkeita periaatteellisia ja historiallisia virheitä. On muistettava se, että tuon tov. Joraslavskin johdolla toimitetun teoksen virheet ovat aivan määrätynluontoisten virheiden kokonainen systeemi, joka kulkee punaisena lankana läpi koko teoksen, virheiden, jotka itse asiassa merkitsevät puolueen historian monien tärkeiden kysymysten trotskilaisesti esittämistä.

NKP(b):n historian on todella muodostuttava uusien puoluekaaderiemme ja puoluejoukkojen mahtavaksi kasvatuksen, aatteellisen kasvun ja karkaisun aseeksi. "Taistelu marxilais-leniniläisen kasvatuksen puolesta on erinomaisen tärkeä, tavattoman terävä juuri nyt, sillä puolueessamme on yli 2½ miljoonan jäsenen, joista noin puolitoista — kaksi miljoonaa ovat olleet puolueessa vasta 3—4—5 vuotta; sen lisäksi on 5½ miljoonaa nuorisoliittolaista... Ja jos meidän maamme, jota ennen pidettiin maailman kaikkein takapajuisimpana maana, jos meidän maamme —kuudes osa maapalloa — on nyt sosialismin maa, niin saamme siitä kiittää bolshevistista ohjelmaa, taktiikkaa ja proletariaatin organisointia, meidän puolueemme ohjelmaa ja johtoa. Siitä me olemme kiitollisuuden velassa sille kaikki alttiiksi panevalle taistelulle, jota parhaat miehemme ja naisemme ovat Leninin johdolla käyneet vuoskymmenet narodnikkeja, laillisia marxilaisia, ekonomisteja, menshevikkejä, trotskilaisia, oikeistolaisia, "vasemmistolaisia" ja sovittelija-aineksia

vastaan puolueessa. Kas sentähden ei ole parempaa kokemusta, ei parempaa asetta nuorisomme kasvattamiseksi marxilais-leniniläisessä hengessä kuin meidän puolueemme historia". (L. M. Kaganovitsh).

Leninin ja leniniläisen keskuskomitean johdolla on bolshevistinen puolue katkaissut valtavan ja voittoisan historiallisen taipaleen. Se on kasannut valtavan taistelukokemuksen, jolla on ensiluokkainen yleismaailmallinen merkitys. Tekemällä tämän valtaisan historiallisen kokemuksen puolueen jäsenjoukkojen omaisuudeksi, me kymmenkertaistutamme niiden voimat taistelussa sosialistisen rakennustyön tehtäviin ratkaisemiseksi tällä etapilla, nykyisen kauden vaikeuksien voittamiseksi, tunnuksen: vähintäin kymmenessä vuodessa saavutettava ja sivuutettava teknillis-taloudellisessa suhteessa edistyneimmät maat, toteuttamiseksi ja taistelussa vallankumouksen voiton eteen kansainvälisessä mitassa. Meidän puolueemme on Kominternin kärkijoukko. Viidettätoista vuotta jo seisoo meidän maassamme neuvostovalta. Me olemme jo laskeneet sosialistisen talouden perusmuurin ja taistelemme voitokkaasti viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi neljässä vuodessa. Muissa maissa työväenluokka ja työtätekevät joukot vasta taistelevat vallan valtaamiseksi kommunististen puolueidensa johdolla. Kominternin puolueiden bolshevisoiminen, s.o. NKP(b):n valtavan kokemuksen omaksuminen, menshevikkejä vastaan käydyn taistelun kokemuksen, työväenluokan enemmistön valloittamisen kokemuksen, sen puolelle laajain talonpoikaisjoukkojen ja sorrettujen siirtomaakansojen vetämisen kokemuksen, kaikkia opportunismin muunnoksia vastaan käytävän leppymättömän taistelun kokemuksen omaksuminen on proletaarisen maailmanvallankumouksen voiton mahtava ase. Kominternin puolueiden bolshevisoiminen on samalla ehdottomasti sidottu sosialidemokratian jätteiden, niiden joukossa myös luxemburgilaisuuden jätteiden voittamiseen.

Trotskilaiset vastavallankumoukselliset ja heidän liittolaisensa, oikeistoluopiot suorittavat kansainvälisen porvariston sosiaalista tilausta metoodinaan bolshevismin historian väärentäminen. Väärentäjäin paljastaminen, heiltä naamion kiskaiseminen, mädän liberalismin hävittäminen, mädän liberalismin, joka bolshevismin elinetujen kustannuksella avaa tien väärentäjille, puolueen historian opiskelusta tehtävä puolueen jäsenjoukkojen aatteellisen kasvatuksen ja bolshevistisen karkaisun väkevä ase — siinä tov. Stalinin kirjeen asettama tehtävä puolueelle. Leninin ja Stalinin teokset, puolueen asiakirjat — siinä NKP(b):n historian lähdekirjat.

Taistelun tehostaminen kaikkia opportunismin ilmenemismuotoja vastaan kaikkea puoluevastaista salakuljetusta vastaan on koko puolueen, puolueen kaikkien järjestöjen suuri tehtävä. Trotskilaisuuden salakuljetus on hävitettävä juurinensa, siltä on tie tukettava kerta kaikkiaan. Tätä varten on tehostettava säälimätöntä taistelua mädän liberalismin kaikkia ilmenemismuotoja vastaan. On tehtävä loppu puoluevastaisesta huolettomuudesta teorian kysymyksiin nähden, on suunnattava murskaava tuli ryhdittömän ja vetelän sovittelevaisuuden kaikenlaisia luikertelevia muotoja vastaan, selkärangatonta "hyväntahtoisuutta" vastaan, poroporvarillisia turinoita vastaan "liiallisesta riidan haluisuudesta", jotka itse asiassa tuovat

ilmi aatteellisen sameuden, pyrkimyksen hämätä ja laimentaa kärkevän asetuksen kysymyksissä, jotka koskevat bolshevismin historian, vallankumoustaistelun ja sosialistisen rakennustyön ratkaisevia ydinproblemeja.

On kaikella voimalla alleviivattava sitä, että trotskismin salakuljettajain uusi aktiivisuus puolueen historian rintamalla ei suinkaan merkitse sitä, että tällä rintamalla ei olisi oikeistovaaraa.

Ei ole vaikea osoittaa sitä, että bolshevismin kansainvälisen merkityksen ja porvarillisen vallankumouksen sosialistiseksi kasvamisen kysymyksissä, trotskilaiset käsitykset, joita nyt on salakuljetettu kirjallisuuteemme käyvät täysin yhteen oikeisto-luopioiden kannan kanssa. Muistettakoon on vain esim. Saksassa Brandlerin ja Thalheimerin ryhmä, joka esittää luxemburgilaisuuden leninismin korkeimpana muotona. Historiallisella rintamalla käymämme taistelu on suunnattu niin vastavallankumouksellisia trotskilaisia kuin oikeisto-opportunistejakin vastaan, joiden linja monissa kohdin lankeaa yhteen.

Tov. Stalinin kirjeen merkitys ulottuu kauas historian rajojen ylitse. Se koskee koko teoreettista rintamaamme, joka on katkeamattomasti sidottu sosialistisen rakennustyön käytäntöön. Se velvoittaa tiukentamaan taistelua kahdella rintamalla kaikkia leninismin vääristely-yrityksiä vastaan, teoreettisen työskentelymme kohottamiseksi korkeammalle tasolle. Sosialismin menestyksellisen rakentamisen mitä tärkeimpänä ehtona on puolueemme laajain jäsenjoukkojen parempi varustaminen marxilais-leniniläisen teorian aseilla.

Vallankumouksemme nykyisen kauden historiallisena tehtävänä on viisivuotissuunnitelman toteuttaminen v. 1932, toisen viisivuotissuunnitelman toteuttaminen. Nämä tehtävät ratkaistaan ja ratkaistaan voitollisesti päähän asti leninismin vankkumattomalla perustalla.

Maailman talouspula vuonna 1931

ÄSKETTÄIN julkaistiin *Pravdassa* Kommunistisen akatemian maailmantalouden ja maailmanpolitiikan tutkimusinstituutin konjunktuurikatsaus. Seuraavassa esitämme pääkohdat tästä katsauksesta.

Samanaikaisesti, kun meidän puoluekonferenssimme teki yhteenvetoja tänä vuonna päättyvän ensimäisen viisivuotissuunnitelmamme toteuttamisesta ja valmisteli toista viisivuotissuunnitelmaa, — sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen suunnitelmaa —, niin samanaikaisesti porvarillinen sanomalehdistö, käsitellen vuoden 1931 yhteenvetoja, joutuu epätoivoisiin ja synkkiin lopputuloksiin kapitalismin kehityksen suuntaviivoihin nähden. Porvaristolle ovat vuoden 1931 yhteenvedot aivan katastrofimaiset. *Ekonomist* kirjoittaa (tammikuun 9 p:n v. 1932) seuraavaa:

"Yleismaailmallinen pula on kärjistynyt niin laajoihin mittasuhteisiin, sen seuraukset ovat syöpyneet niin syvälle kansojen elämään kaikkialla koko manteella ja ne aiheuttavat niin syvällisiä, niin monimutkaisia poliittisia, sosiaalisia sekä finanssi- ja taloudellisia taantumisia, että ne ovat verrattavissa vain maa-

ilmansodan tullessaan tuomiin vaurioihin."

Vuosi 1931 oli talouspulan edelleen laajentumisen, syventymisen ja kärjistymisen vuosi. Kriisin merestä katosivat ne paremman konjunktuurin saarekkeet (Ranska ja Skandinaavian maat), joita oli havaittavissa vielä vuonna 1930. *Talouspula tunkeutui,* joskaan ei yhtä kärkevänä eikä tasasuhtaisesti *kaikkiin maanosiin, kaikkiin kapitalistisiin ja siirtomaihin, tuotannon kaikille aloille.*

Sosialifasistiset teoriat kapitalismin stabilisoitumisesta, kapitalismin uudesta noususta ja proletariaatin aseman parantumisesta kapitalistisen järjestelmän puitteissa maailman talouspula on lopullisesti paljastanut vastavallankumoukselliseksi petokseksi. Epävakaan osittaisen stabilisoitumisen asemesta alkaa koko kapitalistinen järjestelmä huojua ja vallankumouksellisen pulan edellytykset kypsyvät.

Talouspulan kärjistymistä huomattavimmissa kapitalistisissa maissa ja samanaikaisesti tapahtunutta nopeaa taloudellista nousua Neuvostoliitossa kuvaavat seuraavat tilastot:

Yleismaailmallinen tuotannon indeksi *)

(v. 1928 otettuna 100 : ksi)

Vuodet	Neuvostoliitto	Kapitalistinen maailma (ilman Neuvostoliittoa)	Pohjois-Amerikan Yhdysvallat.	Englanti	Ranska	Saksa	Puola
1929 . . .	124	106,9	113,5 [1])	112,0 [1])	113,7 [1])	108,4 [1])	106,4 [1])
1930 . . .	156	90,7	86,5	96,1	110,2	85,6	82,2
1931 . . .	186	70,8	64,9 [2])	79,5 [2])	90,6 [2])	63,8 [2])	67,8 [2])
Laskun prosentti vuoden 1929 huippukohdasta marraskuuhun v.1931 .		— 36,5	— 43,0	— 28,5	— 20,2	— 42,7	— 35,5

Saksan konjunktuuri-instituutin johtajan Wagemann'in laskelmien mukaan on teollisuustuotanto vuoden 1931 loppuun mennessä laskenut Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa vuoden 1913 tasolle, Saksassa vuoden 1900 tasolle ja Englannissa vv. 1896—97 tasolle.

Teollisuustuotannon indeksi olisi *vieläkin alempi,* ellei siihen olisi sisällytetty myöskin sotatarveteollisuus, joka työskentelee täydellä kuormituksella kaikissa kapitalistisissa maissa.

Neuvostoliiton menestyksellinen nousu ja kapitalistisen maailman laskutila ovat johtaneet siihen, että itsensä porvarillistenkin talousteteilijäin laskelmien mukaan Neuvostoliitto on kohonnut teollisuustuotantonsa mittasuhteiden puolesta toiselle tilalle koko maailmassa. *Me olemme jo sivuuttaneet Englannin ja Saksan, ollen edellämme enää yksin Pohjois-Amerikan Yhdysvallat.*

*) Kansainliiton bulletiinin ja Saksan konjunktuuri-instituutin lähteiden mukaan.

[1]) Korkein huippukohta v. 1929
[2]) Marraskuussa v. 1931

Talouspulan syvyys ja kapitalismin lahoaminen ilmenevät sen kyvyttömyydessä käyttää hyväkseen maailman tuotantovoimia.

Tärkeimpien teollisuusalojen tuotantokyvykkyyden käyttö prosenteissa:

		Keskimäärin vuonna 1931	Vuoden 1931 lopussa
Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa	Valuraudan tuotannossa	35 %	25 %
	Terästuotannossa	58 „	20 „
	Automobiiliteollisuudessa	21 „	7 „
(Huom. yksin)	Puuvilla- ja pumpuliteollisuudessa	82,1 „	80 „
Saksassa	Konerakennusteollisuudessa	39,5 „	31,7 „
Englannissa	Laivarakennusteollisuudessa	20	8 „

Kun vielä huhtikuussa v. 1929 Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa valmistettiin 622.000 automobiiliä, niin marraskuuhun mennessä v. 1931 tämä lukumäärä alentui 68.867 kappaleeseen, mikä merkitsee tuotantomahdollisuuksien käytön supistamista aina 11 prosenttiin saakka. Mutta koska automobiiliteollisuuden tuotantokykyä ei enää vuoden 1929 huhtikuussakaan käytetty läheskään täydelleen ja koska sen tuotantokykyisyys on vielä senkin jälkeen kohonnut (käsittäen nykyään noin 12 milj. automobiiliä vuodessa), niin *todellisuudessa ei automobiiliteollisuuden tuotantokyvystä marraskuussa v. 1931 käytetty yhtään enempää kuin 6,8 %.*

Vieläkin vähemmän käytetään hyväksi konerakennusteollisuuden eräiden alojen tuotantomahdollisuuksia. Niinpä esim. Genschälin veturitehdas Saksassa on suunniteltu tuottamaan 1.000 lokomotiivia vuodessa. Kuitenkin sen huomattavin asiakas, Saksan rautatiehallitus, tilasi tältä tehtaalta vain 35 lokomotiiviä.

Puuvilla- ja pumpuliteollisuudessa työskentelee vain 6 työvuoroa viikossa. Englannin pumpuliteollisuus työskenteli v. 1931 keskimäärin vain 30 tuntia viikossa. Meillä sensijaan työskentelee viikottain 21 työvuoroa 7 tuntia kukin, mikä tekee yhteensä 147 tuntia viikossa. Lähtien meillä vallitsevasta yhtämittaisen tuotannon järjestelmästä, on sanottava, että Englannin pumpuliteollisuuden tuotantokyvystä käytetään tuskin 20 %. Jos Englannin pumpuliteollisuus (joka omistaa enemmän kuin puolet koko maailman värttinäluvusta) työskentelisi siten kuin meidän tehtaamme, niin se yksin kykenisi tyydyttämään kaksinkertaisesti nykyisen pumpulituotteiden kysynnän maailman markkinoilla.

Tämä vakinaisen pääoman ääretön liiallisuus johti tuotantovälineiden tuotannon erittäin voimakkaaseen supistumiseen v. 1931. Sitä havainnollistuttaaksemme esitämme seuraavat tuotantoindeksit eri aloittain:

Pohjois-Amerikan Yhdysvallat. Annalistin indeksi

	Tuotantovälineiden tuotanto:			Kulutustarvikkeiden tuotanto:		
	Kivihiili	Valurauta	Teräs	Puuvilla	Villa	Jalkineet
Marraskuu 1930	84,9	60,6	56,8	72	67	70,5
„ 1931	66,4	36,3	40,7	72,8	75,8	71,7

Saksa. Konjunktuuri-instituutin indeksi. V. 1928 otettuna 100:ksi

	Tuotantovälineet	Kulutustarpeet
Marraskuu v. 1930	73,1	79,4
„ v. 1931	52,7	82,8

Nuo tyhjinä seisovat liialliset tehtaat ja tuotantolaitokset vaikeuttavat uuden peruspääoman muodostumista, syventävät ja pitkittävät talouspulaa. Mutta kilpailu pakottaa kapitalisteja yhtämittaisesti uusimaan ja laajentamaan vakinaista peruspääomaansa, siten alentaakseen tuotantokustansia. Yleisen talouspulansa kaudella on kapitalismi kadottanut myöskin kykynsä käyttää täydelleen tärkeintä tuotantovoimaa — työvoimaa. Teollisuustyövoiman vara-armeija, joka aikaisemmin korkean konjunktuurin kausina poistui näyttämöltä, on muuttunut vakituiseksi työttömien armeijaksi, joka on vuoden 1931 loppuun mennessä saavuttanut aivan äärettömän laajat mittasuhteet. Työttömien lukumäärä kohosi Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa 14 miljoonaan henkilöön, Saksassa — 6 miljoonaan, Englannissa — 2½ miljoonaan, ja koko kapitalistisessa maailmassa yhteensä on työttömien armeija kohonnut vähintäin 40 miljoonaan (lukuunottamatta maataloudessa olevia työttömiä).

Kokonaan työttömien osuus ammattiliittojen jäsenten keskuudessa:

	Saksassa	Englannissa*)	Tanskassa	Hollannissa*)	Itävallassa	Kanadassa*)	Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa**)
Vuonna 1930 Loka-marraskuussa . .	26,3	18,9	13,4	11,2	23,4	12,3	22
Vuonna 1931 Loka-marraskuussa . .	39,5	21,9	22,6	18,4	28,3	18,1	34

Talouspulan kärjistymistä on suuresti edistänyt kroonillisen maatalouspulan ankara syventyminen v. 1931. Kuluneena vuonna alenivat edelleen maataloustuotteiden hinnat ja kylvöaloja supistettiin. Vinnipegissä (Kanada) maksoi vehnä maatalousvuonna 1929/30 keskimäärin 124⅜ senttiä busheli. Marraskuun 13 p:nä v. 1931 oli vehnän hinta enää 65⅛ senttiä; puuvillan hinta New Yorkin valtioissa laski samalla ajalla 16,60 sentistä 6,55 senttiin naula. Saksassa olivat hinnat marraskuussa v. 1931 laskeneet edellisen vuoden marraskuu-

*) Kysymys on vain vakuutetuista työläisistä.

**) Laskelmat on tehty tietojen pohjalla työvoiman työssä olosta (sillä Yhdysvalloissa ei ole virallista työttömien luettelointia) ja lähtien olettamuksesta, että vv. 1923—25 työttömyysprosentti käsitti keskimäärin 5 %. Nämä laskelmat ovat kuitenkin ilmeisesti liian suppeat.

hun verrattuna seuraavasti: lihan hinta — 37 %, maidon hinta — 25 %, munien — 24 % jne. Samoin supistettiin viime vuonna kylvöaloja. Niinpä, esim. kun vehnän kylvöala koko maailman mitassa vielä v. 1930 oli yhteensä 90,5 milj. ha, niin v. 1931 se supistui 88,7 milj. hehtaariin. Tämä kylvöalojen supistaminen ei kuitenkaan johda missään määrin pulan lieventymiseen, sillä viljaa on jo äärettömät varastot ja laajojen kuluttajajoukkojen asema on huonontunut ja jatkuvasti huononee. Useissa maissa maatalous taantuu ja rappeutuu, sillä talonpoikaistalouksien tulot eivät anna edes mahdollisuutta jatkaa yksinkertaista jälleentuotantoa. Farmarien ja talonpoikaiston jaottuminen yhä selvemmin eri luokkakerrostumiin ja heidän omaisuutensa pakkomyynti on pulan pohjalla räikeästi kärjistynyt. Talonpoikaiston köyhät ja keskivarakkaat kerrostumat kerjäläistyvät joukottain; pula ahdistelee jo talonpoikaiston varakkaimpiakin kerroksia. Rinnan tämän kanssa voimistuu kulakiston, suurtilallisten, suurten pankkiirien ja koronkiskurien mahti, näiden keskittäessä omin käsiinsä talonpoikaistolta pakko-otoilla ryöstetyt maat.

Teollisuuspulan kietoutuminen kiinteästi maatalouspulaan, työväenluokan ostokyvyn räikeä supistuminen ja viljelyshyvitysten melkein täydellisesti lakkauttaminen ovat siinä määrin supistaneet kysyntää ja kulutusta, että siitä huolimatta, vaikka pulakautta jatkuu jo neljättä vuotta, ovat myymättä jääneiden raaka-aineiden ja maataloustuotteiden varastot yhä edelleen kasvaneet jatkuvasti. (Valmiiden teollisuustuotteiden varastoista ei maailman mittakaavassa ole minkäänlaisia tilastoja).

Maailman raaka-ainevarastot kunkin vuoden keskivaiheilla tuhansissa tonneissa *)

	V. 1928	V. 1929	V. 1930	V. 1931
Kautshukkia	231	254	386	526
Puuvillaa	1.125	1.015	1.350	1.767
Silkkiä	5,3	5,2	11	10,8
Vehnää	6.654	9.558	10.312	12.062
Sokeria	5.260	6.158	7.011	8.524
Kahvia	1.044	847	1.608	1.490
Vaskea	53,4	75,4	287	375,8
Tinaa	16,5	24,1	43,3	52,5
Sinkkiä	41,6	34,4	109,8	146,7
Kivihiiltä	5.848	2.958	13.988	19.665
Naftaa (tuhansissa tynnyreissä)	590	603	601	552

Täten näemme, että lukuunottamatta kahvia, jota Brasiliassa heitetään mereen, poltetaan lokomotiiveissä ja jauhatetaan lannoitusaineeksi, ja naftaa, jonka tuotanto on Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa rajoitettu sotilasvoimien avulla naftatrusti *Standart Oil'in* etuja silmällä pitäen, ovat kaikkien muiden raaka-aineiden varastot vuosi vuodelta kasvaneet. Ei voi olla epäilystäkään siitä, että samoin ovat myöskin kasvaneet rau-

*) Saksan **Tilastollisen vuosijulkaisun** kansainvälisestä katsauksesta.

dan, teräksen, maatalouskoneiden, muun maatalouskaluston ym varastot.

Tämä tavaravarastojen jatkuva kasvu on johtanut hintojen yhtämittaisesti alentumiseen.

Hintojen indeksi tärkeimmissä suurvaltioissa *)

(Vuoden 1913 taso otettuna 100: ksi)

	P.-A. Yhdysvallat	Englanti	Saksa	Ranska	Japani
Marraskuu v. 1930 . . .	115,2	97,6	120,1	493,5	122,6
„ v. 1931 . . .	97,0	90,7	106,6	408,3	111,0(lok.)
Hintojen lasku prosenteissa	— 16%	— 7%	— 13%	— 17%	— 10%

Nämä hintatilastot osoittavat kuitenkin, miten epätasaisesti ovat laskeneet eri tavarain hinnat. Maataloustuotteiden hinnat ovat laskeneet huomattavasti enemmän kuin teollisuustuotteiden hinnat. Monopolisoitujen alojen hinnat ovat laskeneet huomattavasti vähemmän kuin ei-monopolisoitujen alojen tavarain hinnat.

Vapaiden ja monopolihintojen taso Saksassa

(Vuoden 1926 hinnat otettuina 100: ksi) **)

	Monopolihinnat	Vapaahinnat
Vuonna 1929	105,3 (syyskuu)	101,3 (tammik.)
Joulukuussa v. 1930	97,1	87,3
Kesäkuussa v. 1931	94,0	61,4
Joulukuussa v. 1931	90,6	54,0
Hintojen lasku v:sta 1921 jouluhuuhun v. 1931	— 14%	— 47,1%

Ero eli epäsuhde hintojen laskussa, on tavattoman suuri. Monopolistiset laitokset ja yhtymät sälyttävät talouspulan taakan huomattavalta osaltaan pikkukapitalistien osalle (joskin useissa tapauksissa alennetaan salaisesti kartellien säätämiä hintoja).

*) Nämä hinnat eivät ole verrattavissa toinen toisiinsa, sillä ne koskevat eri tavaralajeja.

**) Saksan konjunktuuri-instituutin viikkoselostuksista N:o 27 ja 41.

(Jatket.)

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

„KIRJA" № 10 Jätetty kirjapainoon 29/II Kirj. painettavaksi 9/III

Ленгорлит № 36441. 3 п. л. 41210 зн. на п/л пл. шр. кег. 10.
Заказ 499. Тираж. 2720 экз.

Типография „Кирьяпая" Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Государственное издательство „Кирья“

1932